

CONSTANTIN M. BORCIA

REALITĂȚI SUBIECTIVE

(FICȚIUNI)

Ediția
PRINTECH

Editura Printech

**Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice din
Învățământul Superior – Cod CNCSIS 54**

TIPAR:

S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH

Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREȘTI

Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51

E-mail: andortipo@yahoo.com

SIMTEX-OC
ISO 9001 REGISTERED
C.615.0011
C.1303.1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BORCIA, CONSTANTIN M

Realități subiective / Constantin M. Borgia. –

București : Printech, 2011

ISBN 978-606-521-713-3

821.135.1-32

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borgia

Coperta și ilustrațiile interioare: Constantin Borgia

Traducerea în limba engleză: <http://translate.google.ro>

Contact: E-mail: cborgia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , București, România

© Copyright 2011

Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice
mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare, este o
ilegalitate morală...

REALITĂȚI SUBIECTIVE

(FICȚIUNI)

SUBJECTIVE REALITY

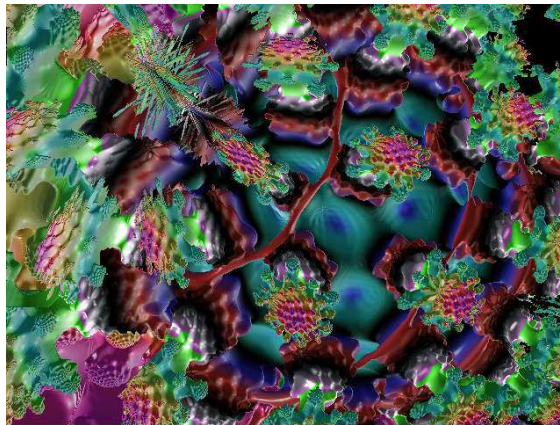
(FICTIONS)

" Se întoarce înapoi în pământ ceea ce a ieșit mai înainte din pământ; iar ceea ce a fost trimis din regiunile eterului este primit din nou în spațiile cerești. "

LUCRETIUS

" He turns back to earth what came before the earth, and what was sent to the regions of ether is received again in the heavenly places."

LUCRETIUS

REALITĂȚI SUBIECTIVE (FICȚIUNI)

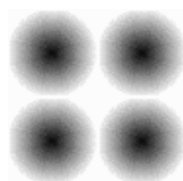
SUBJECTIVE REALITY – (FICTIONS)

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia

Coperta și ilustrațiile interioare: Constantin Borcia

Traducerea în limba engleză: <http://translate.google.com>

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , București, România

Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul
scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

București, 2007 – 2011

ROMÂNIA

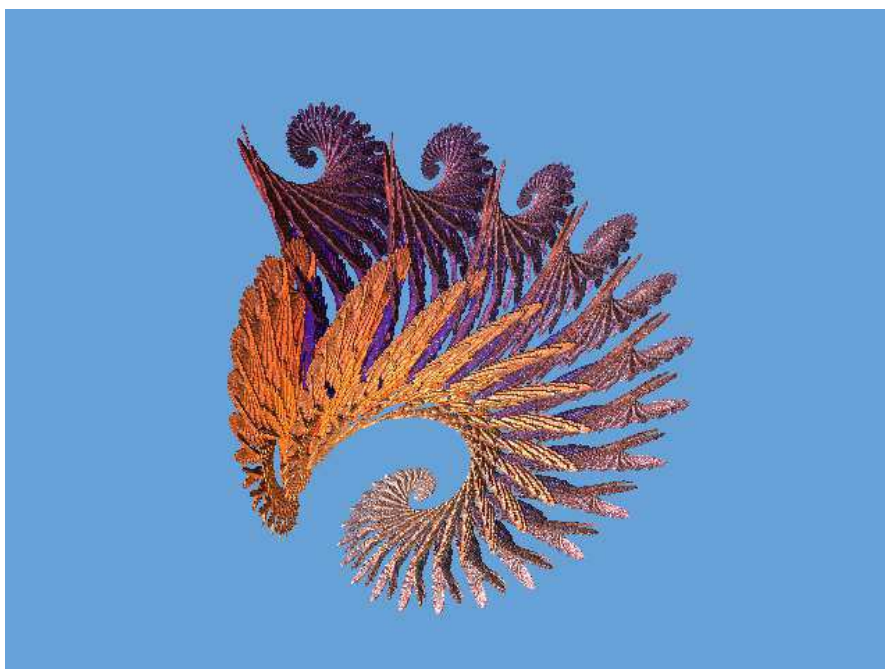
REALITĂȚI SUBIECTIVE - FICȚIUNI -

CUPRINS

Prefața / 4

- 1. MISIUNE UITATĂ / 5**
- 2. UN SPECTACOL NEOBIȘNUIT / 20**
- 3. AR PUTEA FI ȘI AȘA... / 22**
- 4. CĂLĂTORIE FĂRĂ ÎNTOARCERE / 32**
- 5. CHIPUL DE PE CER... / 49**

Texte în Engleză / Texts in English / 54

PREFAȚA

De nenumărate ori m-am întrebat ce este realitatea ? Ce este conștiința ? Mi-am dat seama că realitatea, chiar dacă există fără conștiință (sau în afara conștiinței) este inutilă... Degeaba există realitatea, dacă nu există în același timp și... ceva care să o sesizeze, care să o aprecieze, să o reflecteze, cu alte cuvinte, degeaba există realitatea dacă nu există și conștiința !... În definitiv, realitatea fără conștiință este numai jumătate dintr-un întreg... Este la fel ca și un calculator, care nu are decât componenta fizică (memoria, procesorul, tastatura, monitorul), dar nu are, în același timp, și un sistem de programe cu ajutorul cărora să funcționeze ! Numai realitatea și conștiința împreună formează existența integrală !...

Realitățile subiective rezultă din diferite realități obiective și din diferite conștiințe... Dar realitățile subiective mai pot rezulta și dintr-o realitate obiectivă schimbătoare, reunită cu o conștiință schimbătoare...

Ei bine, am încercat să prezint câteva realități subiective care pot fi, am crezut eu, la fel de ciudate ca și realitatea obiectivă. Sper să fi reușit într-o oarecare măsură...

După cum spunea un anonim...

"Realitatea obiectivă este una și aceeași pentru toți oamenii, la un moment dat, în timp ce realitățile subiective sunt nenumărate, sunt tot atâtea, câte ființe conștiente există în acest Univers."

Cu bine,

Dr. Chim. Constantin Borgia,

1986 - 2011

MISIUNE UITATĂ

"Exist: dar vreau să găsesc rațiunea de a exista. Vreau să știu pentru ce trăiesc."

ANDRÉ GIDE

DISPARIȚII MISTERIOASE

În apropiere de localitatea montană Turgenia, se înălța sumbru castelul baronului Dell Monte. Castelul era construit din granit și din lemn tare și rezistent, cu puține uși și ferestre, fiind înconjurat de o pădure deasă de brazi. Se înălța ca o stâncă printre alte stânci și, dacă nu ar fi fost câteva turnuri și câteva balcoane, ar fi fost considerat o stâncă printre celelalte... Castelul și pădurea erau proprietatea baronului Dell Monte, care descindea dintr-o veche familie, fiind ultimul ei reprezentant. Baronul era un om de vreo șaizeci și cinci de ani, încă deosebit de puternic, putând rupe un lanț gros cu mâinile, după cum se spunea. În castel, mai locuiau trei prieteni de-ai baronului: marchizul Ortant, contele Delio și doctorul Capyton, precum și cinci servitori, împreună cu o haită de uriași câini ciobănești. De câțiva ani, se spunea, castelul era bântuit de stafii. Oamenii din Turgenia povesteau că niște turiști rătăciți au nimerit în fața castelului. Ușa s-a deschis și turiștii au intrat în castel. Nici n-au făcut zece, cincisprezece pași, că au și fost atacați și sfâșiați de turbații câini ciobănești. De atunci, stafiile turiștilor bântuiau castelul, iar ca urmare a acțiunii lor, după un timp, toți câinii ciobănești au fost omorâți, dar într-așa fel, încât chiar morți fiind, arătau că avuseseră parte de o moarte cumplită, de suferințe inimaginabile. Zvonul acesta s-a extins și în consecință, castelul era ocolit cu grijă de oameni... După un timp s-au văzut niște căruțe încărcate cu multe răsaduri de flori, cu tot felul de lăzi și cutii. Căruțele urcau până la poarta castelului, staționau câteva minute și apoi coborau. După vreo două săptămâni de la întâmplarea asta, locuitorii Turgeniei au mai văzut urcând spre castel un șir de camioane. Au oprit în fața castelului, iar niște oameni îmbrăcați în salopete albastre au descărcat multe lăzi, unele mari, altele mai mici... Apoi s-au întors și au plecat... A urmat o perioadă de timp liniștită. Nimic nu a mai tulburat liniștea și pacea oamenilor din Turgenia... Dar, după acea perioadă de liniște, a urmat o perioadă de panică. Nu se știa cum, însă dispăreau oameni din localitate. Copii, oamenii maturi, bătrânii, dispăreau și nici o urmă a lor nu se mai găsea ! Se zvonea că baronul și oamenii lui, ori poate stafiile care bântuiau castelul, veneau prin Turgenia și luau câte un copil, ori un bărbat, ori o femeie, ori un bătrân și apoi se retrăgeau în castel. Nimeni dintre cei dispăruți nu mai apărea vreodată printre rude ori printre prieteni ! Și astfel, oamenii din Turgenia trăiau într-o permanentă stare de tensiune, de groază, cu atât mai mult cu cât nu știau de cine anume să se apere și în ce fel... Această teroare a durat aproape două luni, iar încercările autorităților de a descoperi făptașul sau poate făptașii, au eșuat... Apoi s-a produs cutremurul, care a distrus casele oamenilor și alte clădiri, precum și o parte a castelului. Au fost multe victime, iar cei care au supraviețuit, au plecat, stabilindu-se în alte ținuturi, departe de acel loc blestemat... Și nu s-ar fi știut nimic, ar fi rămas totul în cel mai de nepătruns mister, dacă un ziarist (unul care gonea după senzațional, îl căuta, îl adulmeca) nu s-ar fi implicat în această stranie aventură...

S-a putut afla câte ceva, datorită eforturilor acestuia... Reporterul, Konrad Armand Dowbleday, auzise de la unul dintre foștii locuitori ai Turgeniei, despre evenimentele ciudate care se petreceau aici și se hotărâse să întreprindă cercetări în această localitate spre a afla ce era adevărat și ce era fals în cele povestite de către fostul locuitor al Turgeniei. Îl însoțea un vechi prieten, tot reporter, Tom Guanto, care insistase să participe la cercetări. După lungi discuții și rugăminți, Konrad acceptase să-l ia ca însoțitor. Rezultatul investigațiilor celor doi a fost consemnat într-o relatare publicată în revista *"Între obișnuit și senzațional"*, care a stârnit emoție și stupeoare în rândurile opiniei publice. Iată așadar relatarea lui Konrad Armand Dowbleday.

MISTERUL DE LA TURGENIA

1. Drumul

Am pornit de dimineață, eu și Tom, spre castelul baronului Dell Monte, despre care auzisem multe povești stranii... Drumul șerpuia printre stânci și urca spre această construcție ciudată. În acest timp, Tom îmi spunea ceva...

— *Află Armand că eu am trăit o zi exact așa cum a fost, identic ! Nu știu cum să te fac să înțelegi, toate evenimentele acelei zile s-au desfășurat... identic !*

— *Ei și... ce dacă ?*

— *Cum... ei și ? Nu pricepi că am trăit o zi... de două ori ?*

— *Chestie de psihic, să nu zic mai mult... Ai idee câți oameni susțin ferm că au mai trăit încă o dată unele zile ? Numai că cine le acordă atenție, cine ?*

— *Dar a fost ceva real, tot atât de real, cum te văd eu acum !*

Am pălăvrăgit în continuare, până ce am intrat în pădurea de brazi... Se făcuse ora douăsprezece, iar vremea era caldă... Drumul greu, sinuos ne istovise, așa încât ne-am așezat pe niște buturugi putrezite, să ne mai odihnim. Am scos termosurile din rucsacuri și ne-am turnat cafea în căni... Cafeaua amară ne-a făcut bine...

— *Sunt fel de fel de întâmplări ciudate în lumea asta, am spus. Sau dacă vrei, povești ciudate... Sunt atât de multe și de încâlcite, încât n-ar fi de ajuns o mie de supersavanți și o viață foarte lungă pentru a le explica... Sunt unii care pretind că pot materializa... Universuri ! Dar acum hai să vedem ce este cu acest castel al baronului Dell Monte, așa că... hai la drum !*

Ne-am ridicat de pe buturugi și am pornit la drum. Am mers mult... Ni s-a părut că am făcut înconjurul Pământului, atât de lung ni s-a părut drumul ! Am ajuns în sfârșit, în fața dărâmturilor castelului. Apoi am văzut un amestec ciudat format din piatră, molozi, bolovani, lemnărie, bârne de lemn cu bucăți mari de mortar pe ele, cărămizi, pietriș... Totul era un haos de nedescris ! Printre dărâmături creșteau buruieni, plante asemănătoare iederei, ferigi și alte bălării și tufișuri. Am reușit să ne strecurăm prin această... harababură și după multe căutări, am găsit un fel de intrare (nu pot să-i zic altfel, datorită formei ciudate), intrare ce dădea într-un tunel care cobora sub nivelul suprafeței pământului. Am aprins lanternele și am pășit cu atenție... Pereții erau netezi și umezi. Înălțimea era cam de doi metri... Am mers vreo jumătate de oră. La capătul tunelului se vedea o lumină difuză...

Am mers în continuare cu prudență, până ce am ajuns la capătul tunelului...

La un moment dat am perceput ceva, un fel de zumzet, iar apoi, în mințile noastre, au început să apară gânduri, gânduri, gânduri, care țâșneau din subconștient, deși ne dădeam seama vag că proveneau de undeva din apropiere. Părea să fie o emisie telepatică... Ne-am oprit încremeniți...

Mi-am scos cu un ultim efort carnetul și pixul din buzunar și am început să notez... Scriam, scriam, neomițând nimic din șuvoiul de gânduri ce-mi treceau prin minte... Iată ceea ce am consemnat...

2. Jocul gândurilor

"De câțva timp, simt că în mine este un haos cumplit... Amintirile se întrepătrund amețitor cu diferite alte trăiri, cunoștințele științifice pe care cu trudă le-am dobândit, ca și reflecțiile filozofice precum și... tot felul de informații provenite din multe lecturi, toate par să fie înlănțuite într-un joc infernal ! Anxietatea precum și alte trăiri, cum ar fi stupoarea, groaza, neliniștea, mă solicită intens. Aș vrea să dorm, să uit de toate, dar nu pot ! Oh, este atâta timp de când nu am mai dormit ! Și este atâta timp de când nu mai sunt om, om în carne și oase ! Este atâta timp, încât am impresia că au trecut... milenii de atunci ! În realitate... Dar ce mai înseamnă oare pentru mine realitatea ? Ce ? Acum, când exist numai prin... creier ! Ar fi trebuit să fiu mort ! Fostul meu trup, acum o fi... cenușă ! Ce tristă rămășiță a mai rămas din mine !"

"Of, dă-mi pace, taci ! Trebuie să rezolv o ecuație teribil de complicată ! Și mai sunt și alte lucruri la care trebuie să mă gândesc... Să nu mă tot întrerupi cu fleacuri de-ale tale !... Ei, ce dacă ți-ai pierdut trupul ?... Ce, eu nu mi l-am pierdut ? De fapt ar trebui să consideri că este o mare binefacere, un mare noroc că a mai rămas ceva din tine ! Dar... ce-i asta ? Percep fluxuri informaționale, percep gânduri care vin de undeva, din apropiere... Se pare că a mai fost conectat cineva... Tu nu sesizezi ?"

"Cândva, într-o noapte, am văzut un obiect straniu, având forma unui disc... Obiectul avea diametrul de circa o sută de metri și radia lumini strălucitoare... Mi-am dat seama că era o farfurie zburătoare... adică un Obiect Zburător Neidentificat și nu știam ce să fac ! Până la urmă m-am decis să mă îndrept spre acel... Obiect ! Însă când m-am apropiat de Obiectul acela straniu, m-a cuprins oboseala, simțeam că sunt toropit de oboseală ! Îmi vâjâia capul și carnea îmi tremura ! Ce se întâmplă ? Obiectul stătea în fața mea nemișcat... Mă simțeam din ce în ce mai obosit... Până când... Dar ce se întâmplă ? Simt că... îmi țâșnesc gânduri de undeva... de undeva..."

"De undeva... de aici ! Taci ! Mă deranjezi ! Mai bine ar fi să colaborăm la rezolvarea problemei unificării câmpurilor fizice... Să aprofundăm teoria neliniară a gravitației și etheronica hiperstructurală ! Să aprofundăm studiile referitoare la cibernetica proceselor geologice..."

"Da, știu despre ce este vorba... Ideea este că planeta Pământ este un imens și complicat servomecanism... Și la fel, orice astru, fierbinte sau rece, este un complicat sistem cibernetic ! S-ar putea pune bazele unor științe noi cum ar fi geocibernetica și astrocibernetica. De fapt, cine ești ?"

"Un... creier ca și tine ! Suntem conectați... Și tu și încă alt creier... Nu știu ce face acum ! Nu emite nici un flux !... Trebuie să ne sincronizăm, să colaborăm..."

"Conectați ? Cum adică ?"

"Nu cunosc amănunte..."

"A fost o vreme când mă plimbam, mă bucuram de viață, de priveliști neasemuite... Ce vremuri ! Acum... Sunt parcă închis într-o temniță, unde nu simt dacă este cald sau frig, unde este întuneric, unde nu mai percep nimic, nimic, nimic !..."

"Sunt sătul !... Simt numai dureri... Sunt neliniștit !... Mi-e frică ! De când am devenit un hibrid cerebral, existența mea a devenit mai rea decât o viață în infern !..."

"Am devenit niște... simple materiale !... Niște... simple... piese de construcție pentru un ceva... un sistem cerebral !... Dar, de către cine anume suntem stăpâniți, pentru ce anume, în loc să fi murit de mult, asta nu o mai știu !"

"Trebuie să absorbim cât mai multă informație, să avem cunoștințe cât mai vaste și mai variate și apoi să gândim cât mai profund, să producem cât mai multe idei... Pe de altă parte, trebuie să fim înzestrați cu senzori care să ne aducă informație proaspătă, să fim dotați, să fim cuplați cu aparatură și mașini, pentru a ne amplifica forța creatoare !..."

"Fluxurile astea mă zăpăcesc !... Aș vrea să am liniște ! Dar gândurile acestea ce vin și pleacă... de nicăieri și de pretutindeni, mă zăpăcesc ! Este... demential, demential !... Pare să fie o... imensă... construcție cerebrală ! Un... monstru cerebral, dar nebun... Un colos... nebun ! Până când va mai dura ?"

"Cum a fost posibil ca sistemul nervos central, creierul, să devină o piesă de construcție oarecare, așa cum sunt... prefabricatele pentru o clădire ? Fiecare creier, luat în parte, a reprezentat, cândva, o personalitate, un om... respectabil în societate... Acum, din omul... deposedat de trup, a rămas numai creierul ! Un creier conectat sau cuplat cu alt creier, conectat mai departe cu altul și iar cu altul... Dar asta nu este încă totul... O emisferă cerebrală, cea stângă spre exemplu, a fost... tăiată sau separată de cealaltă emisferă, continuând totuși să existe, să fie în viață și apoi a fost conectată cu altă emisferă stângă !... Și tot așa mai departe... A rezultat o... imensă emisferă stângă... Și analog pentru emisfera dreaptă... Apoi, aceste emisfere... gigantice, au fost conectate sau cuplate sau alipite !... A rezultat un creier uriaș ! Un creier care, la rândul lui a fost cuplat cu alte creiere, formate de data asta din... patru părți... Cele două emisfere, stângă și dreaptă, nedespicate, au fost alipite, fie direct (emisfera stângă lângă cea stângă sau emisfera dreaptă lângă cea dreaptă), fie încrucișat (emisfera stângă lângă cea dreaptă) și a rezultat... ceva extraordinar !!! Creierele sunt de diferite vârste și mărimi... În plus, au fost cuplate și celelalte componente ale sistemului nervos (cerebelul, trunchiul cerebral, măduva spinării, ganglionii...). Of, cine, cu ce drept a făcut asta ? De ce, pentru ce ?... Cine sunt eu ? Cine sunteți voi ? Cine suntem noi ?... Cine este cel care a realizat această... monstruozitate ? Crimă este puțin spus ! Și până când va mai dura acest vis al morții ? Când se va sfârși acest coșmar ?"

"Da !... De unde venim și încotro ne îndreptăm ? Cine suntem și ce suntem ? Și pentru ce existăm ? De ce existăm acum și aici și nu altundeva și altcândva ? Și pentru ce există Universul ? Poate niciodată întrebările acestea nu își vor găsi răspunsurile..."

"Ecuatiile... ecuațiile... ce straniu !... Par să arate că Universul este un fragment dintr-un ansamblu mult mai complicat decât ne putem închipui ! Oh, este atât de straniu și de abstract și de... absurd !..."

Aici s-a întrerupt emisia telepatică... L-am întrebat pe Tom dacă a simțit ceva. Mi-a spus că a perceput tot felul de gânduri stranii... Era stupefiat și amețit. Ce a fost asta ? Am mers mai departe și am intrat într-o cameră... Ne-am oprit, obosiți, am închis ochii și am încercat să ne relaxăm... După un timp, am deschis ochii și am văzut un individ înalt și corpulent, chel, având niște ochelari fumurii așezați pe un nas borcănat...

3. Baronul Dell Monte

Individul, după ce răsese câteva minute, strigă:

*— Poftiți, poftiți, domnilor, sunteți oaspeții mei ! Sunt baronul Dell Monte... Sunteți bineveniți ! Oricine veți fi fiind, ne vom bucura împreună de priveliști frumoase !
Îl priveam, neștiind ce să spun sau să fac... La un moment dat, dintr-o deschizătură a unui perete din acea încăpere, ieși ceva ca un... tentacul verzui care se tot lungea și care, bâjbâind, îl atinse pe baron și începu să se încolăcească în jurul trupului acestuia...*

Baronul urla, înspăimântat:

*— Nu o lăsați ! Plantă blestemată ! Salvați-mă !
Stăteam nemișcați, împietriți de uimire. Am văzut că tentaculul s-a înfășurat în jurul baronului, care se zbătea, se smucea, se zvârcolea, încercând să scape... dar nu putea să facă nimic ! După un timp, baronul strigă cuprins de panică...
— Dacă mă scăpați de aici, am să vă spun ceva, o chestie nemaipomenită. Pot fi salvate zeci, mii, sute de mii și chiar milioane de vieți omenști !!!
— Mai întâi spune despre ce este vorba și după asta vom mai vedea, a spus Tom.
— Vă spun atât cât știu... Alături este sera marchizului Ortant. În seră se găsesc tot felul de plante cu care face experimente...
— Bine, și... ? am întrebat, cuprins de nerăbdare.
— Le face să sufere ! De fapt și mie, mărturisesc, îmi place să le provoc dureri înfiorătoare !*

Ne-am uitat încremeniți la baron... Am crezut că își pierduse mințile...

*— Cum adică ? am întrebat surprins.
— Așa ! Le ardem, le tăiem tulpinile... Legăm de plantă niște fire de cupru la un capăt, iar la celălalt capăt îl legăm de niște aparate... Iar aparatele, unele zumzăie, altele au un cadran cu un ac și acul se mișcă pe cadran... Când acul este la unul din capetele cadranelor, înseamnă că planta suferă îngrozitor și asta se întâmplă când ardem plantele, când tăiem tulpinile, când le turnăm sodă caustică la rădăcini... Și chestia asta ne delectează !... Pentru noi este un deliciu să le facem să sufere !...*

L-am privit pe acel individ cu mare atenție și, după un timp, am strigat...

— Iată doi nebuni periculoși, tu și marchizul Ortant !... Dar, spune mai departe !

- *Da, voi spune mai departe... Cu asta ne ocupăm noi... Dar marchizul Ortant mai are și o altă preocupare. Construiește bombe atomice ! Bombele astea vrea să le trimită oriunde în lume !!...*
- *Aiurezi ! Ști ce echipament complicat îți trebuie pentru a construi o bombă termonucleară ?*
- *Știu, dar să vă mai spun ceva. Comandă diferite componente ale bombelor de la multe firme și apoi le assemblează ! Nu mai are nimic altceva de făcut acum, decât să apese pe niște butoane atunci când va vrea !*
Am încremenit de groază și am strigat:
- *Unde este marchizul Ortant ?*
Baronul se sufoca, fiind strâns de acel... tentacul vegetal... Abia reuși să șoptească...
- *Alături... Ajutor !... Ajutor !...*

4. Marchizul Ortant și contele Delio

Am alergat spre o ușă și după ce am intrat într-o încăpere care era plină cu o vegetație luxuriantă, cu flori stranii, arbuști, liane, plante carnivore și undeva înconjurat de această vegetație, am zărit un om, un pitic, care stătea aplecat peste o masă plină cu butoane și ecrane.

- *Cine ești ? Ce vrei să faci ? am întrebat nervos, agitat.*
- *Sunt marchizul Ortant și vreau să arunc Pământul în aer ! urlă piticul.*
După un timp, marchizul vorbi din nou.
- *Vreau să arunc Pământul în aer, să văd ce se va întâmpla ! De fapt, ce știți voi despre viață ? Ce este viața ?...*
- *Nu ești tu în măsură să întrebi și apoi să răspunzi... ce este viața, bestie, am strigat.*
- *Viața este... ceva sau nimic ! Sunt tot felul de dovezi că de fapt viața asta întrupată este de fapt o închisoare pentru suflet, pentru spirit ! Ei bine, eu vreau să eliberez sufletul, spiritul din această închisoare pentru toată lumea și pentru toate viețuitoarele ! Să fiu un eliberator al sufletului ! De fapt, în ultimă instanță, vreau să văd ce se va întâmpla dacă fac să explodeze aceste rachete cu focoașe nucleare... Oare chiar viața se va sfârși ?... Ce părere aveți ?*

Mi-am dat seama că individul era un nebun înfricoșător, extraordinar de periculos ! Ne-am apropiat pe nesimțite de marchiz, l-am imobilizat și l-am legat cu niște liane...

Apoi am ieșit din încăpere și am intrat în alta, în care se afla un individ înalt, uscățiv, cu o frunte boltită, cu ochi albaștri, reci... Cum ne văzu, individul ne spuse jovial:

- *Pace vouă străinilor ! Sunt contele Delio ! Ascultați ce vreau să vă spun... De foarte multă vreme, mă preocupă problema timpului. În general se consideră timpul, mai precis timpul care se scurge pe Pământ, ca fiind uniform, cu o singură direcție: din trecut, prin prezent, spre viitor ! Ei bine, m-am gândit, dar dacă anumite regiuni de pe Pământ reprezintă un trecut foarte îndepărtat, care coexistă cu prezentul nostru ? Bazat pe această idee, am întreprins cercetări prin diverse zone ale lumii... Am ajuns până în Teragonia unde am dat peste o turmă de oameni primitivi. Apoi am plecat și am revenit peste vreo doi ani și am fost foarte surprins: turma aceea de oameni primitivi... devenise un grup de oameni... moderni ! Acest fapt mi-a confirmat ideea ! Apoi am lucrat multă vreme cu doctorul Capyton ! Extraordinarul doctor Capyton !*

- *Ce ști despre acest doctor ? am întrebat îngrijorat.*
- *Nu vă voi spune nimic despre el ! spuse individul... Acum însă, îmi este teamă că vă voi părăsi ! Primesc un ordin mental din partea doctorului Capyton... Trebuie să plec într-o altă lume !...*

Individul se prăbuși ca lovit de trăznet. După un timp, a intrat în cameră un alt individ care s-a apropiat de contele Delio și a încercat să-l scoată din încăpere. Eu și Tom ne-am apropiat de individ și cu mult efort am reușit să îl immobilizăm...

Apoi, după ce s-a mai liniștit, l-am întrebat:

- *Cine ești ?*
- *Un simplu laborant al doctorului Capyton, răspunse individul, tremurând.*
- *Continuă ! strigă Tom.*

5. Declarația unui laborant al doctorului Capyton

— *Eu nu sunt decât un simplu laborant, un om bun la toate al doctorului Capyton... Doctorul Capyton zicea că este primul și singurul neuroinginer din lume și voia să revoluționeze civilizația umană... așa zicea ! Eu nu făceam decât cumpărături, curățenie prin biroul lui și mă îngrijeam de corespondență... Acționam numai la ordinul lui... De aceea mă plătea ! Îl mai ajutam câteodată să facă rost de creiere... De exemplu de la bolnavi incurabili... Sau dezgropam morminte noi, în care fuseseră înmormântate cadavre de curând... Le căram în laborator, iar doctorul le extrăgea creierul, măduva spinării și... mai știu eu ce ?... Apoi duceam cadavrele înapoi... Trebuia, zicea el, să facă cineva lucrurile astea ce păreau oribile pentru toți oamenii de bună credință... Nu aș putea spune ce anume făcea efectiv, deoarece nu am cunoștințe de anatomie și de fiziologie și cu atât mai puțin nu am cunoștințe de neurologie... Îl tot auzeam bombănind... Zicea că dacă ar conecta zeci, sute, mii de creiere într-un anume mod, făcând diferite combinații, ar obține efecte... extraordinare, așa zicea... Am... furat o hârtie dintr-un dosar vechi al doctorului... Să vă citesc...*

<< Neuroingineria studiază interacțiunea dintre creierul electronic și creierul biologic și în plus, crearea de noi tipuri de creiere mai exact, crearea de supercreiere... Se pun câteva întrebări. De ce țesutul nervos nu se regenerează ? Oare ce se ascunde în spatele acestui fapt ? Ar putea fi regenerabil printr-o metodă oarecare ? De ce creierul are numai două părți (sau emisfere) și nu mai multe ? De ce numai două ? În viitor s-ar putea scinda în trei părți, formând... triencefalul sau în patru părți sau chiar în mai multe... De definit neurotronica – ar putea fi un domeniu al ingineriei care să se ocupe cu studiul realizării unor noi tipuri de creiere și de circuite neuronale...

Un exemplu de neurocircuit – neurocircuitul de profunzime: un strat de neuroni activi, apoi celule prelevate din măduva spinării, apoi un strat de preneuroni prelevați de la embrioni...>>.

Asta a fost tot ce am putut să sustrag de la doctorul Capyton... Să vă mai spun ceva... Și anume că voia să-mi... ia și mie creierul și să-l conecteze la... monstruozitatea aia ! Dar, am scăpat !... Chiar el, doctorul Capyton, printr-o metodă specială, ceva automat, programat, nu știu cum să mă mai exprim, ei bine și-a... scos creierul și măduva spinării și le-a integrat în... ceea ce am numit... Colosul Cerebral... Operația a fost programată !

Și pot să vă mai spun că doctorul Capyton a răpit mulți oameni... Pe unii îi lua din locurile unde se produceau cataclisme, accidente sau din locurile unde erau războaie...

În sfârșit, ce să vă mai spun ? E îngrozitor !... Ah... Ce se întâmplă ? Simt că mă înăbuș... Aud... În minte... Mi se ordonă... Doctorul ! Îmi ordonă... să plec într-o altă lume !... Dar... Nu vreau ! Nu vreau !... "

Omul s-a prăbușit... Mai târziu, la autopsie, s-a constatat că individul a decedat în urma unui infarct survenit datorită unei spaimе cumplite...

Mai departe, ce ar mai fi de spus ? Am părăsit acel loc blestemat, forțați fiind de... ceva, de un impuls inexplicabil, de un ordin imperativ, categoric ! Am alarmat apoi autoritățile... Asta este tot ceea ce știu, eu și Tom Guanto, despre misterul de la Turgenia...

Konrad Armand Dowbleday

FRAGMENT DIN RELATAREA UNUI REPORTER AL ZIARULUI "TIMPUL"

În continuare, desfășurarea evenimentelor a fost stranie, incredibilă...

Iată un fragment din cele relatate de către Edgar J. Foetix, un reporter al ziarului "Timpul".

"Când anchetatorii, alertați de Dowbleday și Guanto au intrat în incinta castelului baronului Dell Monte, unde se afla... Colosul Cerebral, au văzut o cupolă imensă, sub care se vedea ceva greu de descris, ceva ca un fel de creier uriaș cu nenumărate circumvoluțiuni... Era o substanță vâscoasă, cenușie și un lichid care scălda substanța aceea gelatinoasă și care părea că pulsa... O teamă nelămurită îi împiedica să înainteze... Și o interdicție impusă de ceva sau cineva, îi împiedica să folosească armele... Prin creierele lor se succedau gânduri, gânduri, gânduri... Aveau halucinații, tremura carnea pe ei, tremurau din toate articulațiile, le clănțăneau dinții... Cu greu au reușit să iasă din incintă și apoi să fugă, departe, departe, departe... Știrile despre Colosul Cerebral, începeau să se răspândească. Lumea era consternată... Dar, cu toate că mulți oameni erau de acord cu nimicirea Colosului Cerebral, existau și alții care se împotriveau... În fond, spuneau ei, Colosul Cerebral reprezenta, în ultimă instanță, viața... Și încă... viață omenească, chiar dacă era sub o altă... formă !...

Consiliile, administrațiile, centrele de conducere ale societății, au decis bombardarea Colosului Cerebral ! Au trimis mai multe rachete în direcția incintei care îl adăpostea... Însă rachetele au avut traiectorii curioase, întortocheate, fiind deviate de o forță nevăzută și au explodat undeva, departe... Apoi, orice încercare a eșuat...

Chiar și laserele de mare putere, chiar și bombele bacteriologice și chimice, au fost neutralizate ! Se părea că straniul Colos Cerebral era imposibil de distrus ! Și atunci, Consiliile, Administrațiile, Comandamentele, au decis să negocieze... Din unele relatări demne de încredere, am aflat că reprezentanții autorităților au primit următorul mesaj din partea Colosului Cerebral...

<< Nu ne vreți ! Asta este clar... Ei bine, nici noi nu vă vrem... Acum este mai bine să ne despărțim... Ceea ce vă cerem este să construiți o navă cosmică, să o construiți după planurile și schemele... noastre... Dar este mai bine să folosesc... singularul... Să construiți, așadar, o cosmonavă după planurile MELE ! În această cosmonavă mă voi instala... Voi pleca... undeva, departe !... >>

Și oamenii, comandați de o voință căreia nu i se puteau împotrivi, au început lucrul la cosmonavă... Și au lucrat, sub conducerea Colosului Cerebral, trei ani... Au fost nevoiți să folosească tehnologii necunoscute până atunci, să folosească efecte fizice necunoscute și principii noi... Când, în sfârșit, cosmonava a fost construită, Colosul Cerebral sau Supercreierul, cum i se mai spunea, a fost transportat în interiorul acesteia, a fost conectat la dispozitivele de comandă și control, iar apoi cosmonava s-a desprins de pe cosmodrom... A fost urmărită până când s-a pierdut în abisul cosmic... Este tot ceea ce știu despre această stranie întâmplare... În curând, totul va reintra în normalitate și va fi uitat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat !... ”

Edgar J. Foetix

TOTUL S-A SFÂRȘIT...

În altă ordine de idei, cu câțva timp mai înainte de a se fi produs evenimentele relatate, la marginea pădurii Tserof, a fost găsit de către un pădurar, un individ în stare de inconștiență... Pădurarul l-a transportat la casa lui, apoi a plecat să telefoneze la un spital, pentru a chema ambulanța... După un timp, ambulanța a venit, a luat pacientul și l-a transportat la spital, unde a fost pus într-un pat și i s-au acordat toate îngrijirile... Apoi, totul s-a petrecut foarte rapid... Medicul de gardă povestea că, după ce l-a reanimat pe individ, tocmai se pregătea să iasă din cameră, când, deodată, și-a simțit capul greu și a perceput următorul mesaj...

"IMAGINEA STELEI MĂ TULBURĂ PROFUND... EA ÎMI SUGEREAZĂ IDEILE DE FORȚĂ COLOSALĂ ȘI DEPĂRTARE IMENSĂ, DE SPERANȚĂ ȘI SINGURĂTATE, DE VIITOR ȘI TRECUT, DE MISTER ȘI NOSTALGIE, DE INFINIT ȘI ABSOLUT... STELELE MĂ CHEAMĂ, MĂ CHEAMĂ DEPĂRTĂRILE... ”

De multe ori stăteam și priveam cerul cu puzderia de stele și eram tentat să fac într-un fel, să pot zbura spre ele ! Aș fi vrut să știu cum este alcătuită o ființă vie care este de multe ori mai evoluată decât omul... Aș fi vrut să știu ce gândire are, ce trăiri are, ce conștiință are... Alteori îmi ziceam... Dar dacă aș fi o excepție... Un CEVA diferit de mulțimea oamenilor, dacă numai aparent sunt asemănător cu ei, dar în ultimă instanță reprezintă un salt în evoluție ?... Un salt sau o anomalie ? Un... mutant ? Ce-ar fi dacă eu aș reprezenta o întâmplare extraordinară a selecției naturale, un rezultat al unei linii filogenetice unice, un rezultat al unei mutații genetice, un mutant sau poate un anomalon, astfel încât să reprezintă un salt în evoluție, în complexitate ? Dar atunci, ar trebui să mă deosebesc, chiar dacă nu evident, în tot cazul, într-un fel oarecare, de mulțimea oamenilor !

Ori nu observ, până acum, nici măcar o diferență importantă ! Dar dacă, totuși... creierul meu este rezultatul unei microevoluții, dacă geneza lui a fost o întâmplare extraordinară a selecției naturale ?...

Și stelele, stelele mă cheamă, mă cheamă... depărtările... Dintotdeauna am dorit să-mi construiesc o navă cosmică și să zbor spre stele, să hoinăresc prin spațiul sideral, pentru că acolo, simțeam, mă aflu în largul meu ! Da ! Voiam să-mi construiesc o cosmonavă, dar... dificultățile de realizare au fost atât de mari, încât ideea a rămas numai în faza de proiect... Când privesc stelele, mă simt ca un prizonier, închis într-o cameră, din care nu poate ieși niciodată... Și totuși... Iată... Visul vechi se înfiripă !

Iată... Cât este de ciudat !...

SUNT ÎNTR-O NAVĂ COSMICĂ ! RĂTĂCITOR DIN STEA ÎN STEA... CINE NU ÎNDRĂZNEȘTE MULT, SĂ NU SE AȘTEPTE LA MULT !... POȚI ÎNCEPE ORICÂND ȘI DE ORIUNDE, DAR NU TE MAI POȚI OPRI NICIODATĂ ȘI NICĂIERI ! IATĂ, VĂD O STEA... CRED CĂ ESTE ANTARES SAU POATE BETELGEUSE... VOI DIRECȚIONA COSMONAVA SPRE STEA ȘI CU TOATĂ VITEZA MĂ VOI ÎNDREPTA SPRE CENTRUL EI !... DAR... CE SE ÎNTÂMPLĂ ? SESIZEZ DIN CE ÎN CE MAI RAR AVERTIZAREA SISTEMELOR DE ALARMĂ... PERICOL !... PERICOL !!... PERICOL !!!... SIMT CĂ SUNT ARS ȘI... PULVERIZAT... GATA ! TOTUL S-A SFÂRȘIT !..."

Apoi, relatează medicul, mintea i-a redevenit limpede, dar simțea o căldură înăbușitoare dinspre direcția patului pe care stătea întins individul. Uitându-se într-acolo, constată uluit că patul luase foc și arsese cu tot cu pacient !... Orice intervenție era inutilă... Focul, după ce arsese tot ceea ce era material inflamabil, se stinsese, lăsând în urmă cenușă... Uitându-se mai bine, medicul a văzut că prin grămada de cenușă se distinge ceva... un corp care nu arsese... Cercetând cu atenție, constată că acel corp era de fapt... un fel de... creier având trei lobi și un cilindru sticlos care era înconjurat de acei lobi... L-a luat și l-a conservat într-o soluție specială, sperând să-l studieze cândva...

RELATĂRILE UNUI MEDIUM DEOSEBIT...

Ceea ce se mai știe despre acest caz straniu, o datorăm unui om înzestrat cu capacități paranormale deosebite, un formidabil medium de psihokinezie și de percepție extrasenzorială... Era prima relatare a unui medium despre evenimente desfășurate dincolo de limitele planetare... Până atunci, toate relatările mediumurilor se refereau la fapte, întâmplări, evenimente petrecute numai în limitele impuse de planeta Pământ... Niciodată vreo relatare a vreunui medium nu se referise la evenimente desfășurate în Cosmos, pe alte planete, în alte locuri, nu se referise la alte ființe decât cele ce au trăit, trăiesc sau care vor trăi pe Pământ, sau nu se referise la alte civilizații... Erau numai referiri la civilizația umană ! Acest medium deosebit, a comunicat următoarele...

1. Peste cincizeci de mii de ani...

<< Peste cincizeci de mii de ani, cosmonava cu Supercreierul ajunge în apropierea stelei Sigma Draconis... Aici, cosmonava este întâmpinată de ființele aciforme, dotate cu inteligență relativ ridicată... Supercreierul le-a comunicat acestora cine este și de unde vine și anume că este reprezentantul celei de a treia planete care gravitează în jurul stelei galbene, aflată undeva, pe la extremitatea galaxiei Calea Lactee...

*A avut loc întâlnirea propriu-zisă, au avut loc schimburi de informații, apoi Supercreierul pleacă de aici și se pierde iarăși în abisul cosmic...
Ființele aciforme au rămas ferm convinse că așa și nu altfel (ca și Supercreierul adică), așa arătau ființele celei de-a treia planete a stelei galbene din galaxia Calea Lactee... >>*

2. Gândurile Supercreierului

Într-o noapte, mediumul a detectat gânduri ciudate... A înțeles că erau gândurile Supercreierului...

<< Ce a fost asta ? De când colind Cosmosul din stea în stea, de când m-am întâlnit cu ființele din Sigma Draconis, Casiopeea, Ariel... nu mi-a perturbat nimeni, nimeni, fluxul gândurilor... Perturbația se pare că provine de undeva, de departe... O localizez pe undeva... înspre... Calea Lactee... înspre planeta de pe care am plecat... atunci, demult... Adică de pe Terra... Ce sursă puternică !... O sursă care pune stăpânire pe gândurile MELE ! Cine ar putea fi ? Cât este de ciudat ! Provine din... trecut ! Din... trecut ! Chiar dinainte de a fi fost eu creat ! Ce vrea ?!... Ah, mă copleșește...

"IMAGINEA STELEI MĂ TULBURĂ PROFUND... EA ÎMI SUGEREAZĂ IDEILE DE FORȚĂ COLOSALĂ ȘI DEPĂRTARE IMENSĂ, DE SPERANȚĂ ȘI SINGURĂTATE, DE VIITOR ȘI TRECUT, DE MISTER ȘI NOSTALGIE, DE INFINIT ȘI ABSOLUT... STELELE MĂ CHEAMĂ, MĂ CHEAMĂ DEPĂRTĂRILE..."

Da ! Și eu am fost atras de stele... De aceea am și fost creat... M-AM CREAT ! Dar dacă... de fapt am fost creat de... CEL CE EMITE GÂNDURILE ? Acționând inconștient, nu am făcut altceva decât să-i îndeplinesc ... VOINȚA ? Am fost influențat de o inteligență atotputernică, deosebită, care poate impune orice, oricui, oricând, oriunde... Dar... Ce se întâmplă ? Am pierdut controlul cosmonavei ! Nu mai pot să o comand ! Iată, se îndreaptă către o stea ! Spre Antares... Nu reușesc să o mai stăpânesc !... CE VOINȚĂ STRĂINĂ ÎMI ORDONĂ SĂ DIRECȚIONEZ COSMONAVA SPRE CENTRUL... STELEI ?! ALTCINEVA, PRIN INTERMEDIUL MEU, DIRIGEAZĂ COSMONAVA SPRE ANTARES ! OH, TACI, TACI, TACI !!...

" VOI DIRECȚIONA COSMONAVA SPRE STEA ȘI CU TOATĂ VITEZA MĂ VOI ÎNDREPTA SPRE CENTRUL EI !... DAR... CE SE ÎNTÂMPLĂ ? SESIZEZ DIN CE ÎN CE MAI RAR AVERTIZAREA SISTEMELOR DE ALARMĂ... PERICOL ! PERICOL !!... PERICOL !!... SIMT CĂ SUNT ARS ȘI... PULVERIZAT... GATA ! TOTUL S-A SFÂRȘIT !..."

Ah, de ce ? De ce ? După atâta timp, acesta mi-a fost sfârșitul... Stupid... A fost un coșmar ? Dar acum s-a sfârșit !... Coșmarul s-a sfârșit... Gata ! Începe dezagregarea, transformarea ! S-a sfârșit !... >>

Așadar, comentă mediumul, cosmonava cu Supercreierul, a fost sub influența voinței aceluia individ enigmatic, găsit în pădurea Tserof, dacă vă amintiți de declarația medicului de gardă, care a perceput gânduri stranii, provenite de la acea persoană misterioasă... Este bizar, într-adevăr...

În continuare, mediumul a mai relatat...

3. Supraviețuire miraculoasă...

<< Și totuși Supercreierul a supraviețuit ! Cosmonava, a fost pur și simplu catapultată cu o forță colosală de către Ființa Plasmatică de pe Antares. Ființa aceea reperase cosmonava demult... Trebuie spus că Ființa Plasmatică era una dintre acele ființe singuratice (ca atâtea altele în Cosmos), care nu suporta prin apropierea ei prezența altor ființe inteligente... Când apărea vreuna, o azvârlea, o catapulta cu o energie formidabilă, energie obținută prin procese complicate, pe care le genera și le întreținea... Totodată, a emis un flux energetic, prin spațiu și timp și a distrus sursa perturbatoare care dirijase cosmonava cu Supercreierul spre Antares, adică l-a distrus pe acel individ straniu, găsit în pădurea Tserof, cu... zeci de mii de ani în urmă !...

Apoi, cosmonava a rătăcit prin Cosmos, un timp nedefinit... Supercreierul nu și-a revenit în urma șocului suferit, decât după mult timp și după multe peripeții, apelând la ajutorul unor spercivilizații care l-au testat, l-au regenerat și l-au optimizat... Au urmat apoi călătorii, contacte cu nenumărate Ființe și Civilizații, răspândite prin galaxie, iar apoi, au urmat călătorii în afara galaxiei... Era reprezentantul civilizației de pe planeta a treia a stelei galbene din galaxia Calea Lactee... Era rătăcitor din stea în stea...>>

În continuare, mediumul, după ce se relaxă, spuse:

— Am perceput diferite gânduri, dintre care unele provin de la diverși oameni, iar altele de la Supercreier... Este un fel de joc... jocul gândurilor...

4. Jocul gândurilor...

<< "Stau și contemplan constelația Ursa Mare și vag, am impresia că de acolo provin, dar nu știu de ce sunt aici ! Oare... CE MISIUNE AM ? Pe acolo ce-o mai fi ? Când mă voi reîntoarce acasă ? De ce sunt aici ? Voi afla vreodată ? Mă uit la mine și vag, am impresia că ACEST TRUP ÎMI ESTE STRĂIN, CĂ NU ÎMI APARTINE, CĂ ESTE CEVA... O DEGHIZARE... TREBUIA SĂ FAC CEVA, SĂ TRANSMIT CEVA... DAR... NU ȘTIU CE... NU MAI ȘTIU CE... OARE CE S-A ÎNTÂMPLAT ? Ce se întâmplă și ce se va întâmpla ? Voi afla vreodată ?"

"Ce este asta ? Oare coșmarul nu s-a sfârșit ? De unde provin gândurile astea ? De la cine ? Când am plecat atunci de pe Terra, speram... Dar ce speram de fapt ? Simțeam că... eram atras de depărtări... Voiam să cunosc !... Voiam să percep, să-mi reprezint, să înțeleg acest Univers, această existență ! Apoi... Ce-am făcut ? Ce-am realizat ? Am colindat prin Cosmos... Am cunoscut extraordinara diversitate a structurilor și a proceselor existenței... M-am avântat în profunzimile ființei, a firii, în abisurile Cosmosului și ale Spiritului, căutând să aflu, să înțeleg... Uneori îmi doream să fiu nemuritor pentru a putea cunoaște la nesfârșit ! O existență finită nu îmi permitea decât o cunoaștere finită... Ei și ? Am fost la un pas de Neant, de Neființă...

O șansă extraordinară mi-a permis să exist, să continui să exist !... Dar... ce a fost, ce a însemnat nașterea, geneza, formarea mea ? Cine a fost doctorul Capyton ?... Și acea sursă care m-a perturbat ? Ce a însemnat însă întâmplarea cu... Antares ? Ce coșmar ! Și acum ? Ce înseamnă acest flux de gânduri ? De unde provine fluxul ? Cum adică... CE MISIUNE AM ?"

"Da ! Știu că aveam de îndeplinit o misiune... Trebuia să transmit un mesaj cuiva... Sau câtorva entități, câtorva ființe... Dar... nu mai știu exact ce mesaj trebuia să transmit și cine anume era destinatarul acestuia... Nu mai știu... De ce ?" >>

Mai departe, puternicul medium, aflat într-o transă profundă, comunica următoarele...

5. Marea Întâlnire, Marele Experiment...

<< Fiecare dintre cele opt sute de miliarde de civilizații din Univers, au hotărât, cândva, o MARE ÎNTÂLNIRE, de fapt un MARE EXPERIMENT... Până la această hotărâre, se realizau numai contacte indirecte sau contacte directe ori supreficiale... Pentru această MARE ÎNTÂLNIRE, pentru acest MARE EXPERIMENT, ca formă universală, a fost adoptată forma umană, diferită de forma LOR, dar amintind totuși prin ceva, de fiecare civilizație, iar ca loc de ÎNTÂLNIRE, a fost aleasă planeta Pământ... Pentru aceasta, planeta a fost amenajată, folosindu-se metodele demiurgeticii (știința amenajării planetelor, pentru un scop anumit – de a fi locuită, de a fi exploatată, de a servi drept loc de experimentări diverse, etc.). Apoi, prin efect de cosmotunel (un efect analog efectului tunel, cunoscut din mecanica cuantică), este transferat (sau teleportat) pe Pământ, câte un reprezentant din fiecare civilizație. La destinație, acești reprezentanți aveau, așadar, forma umană, convenită... Procesul acesta de transferare, era un proces complex, care implica multe alte procese colaterale, spre exemplu, un proces îl constituia reproducerea genetică, prin cromozomi, care modelau forma și dimensiunile corpului, anatomia și fiziologia acestuia... O modalitate de transfer al unui reprezentant în configurația umană era prin intermediul altor reprezentanți, denumiți... părinți... Nu este momentul potrivit să descriu în detaliu, acum și aici, modalitatea de transfer în configurația umană... Este o procedură complicată, greu de înțeles... În prealabil însă, a trebuit să se urmeze o cale evolutivă, printr-un îndelungat proces, plecând de la organisme simple, care să pregătească condițiile de apariție și de stabilizare a organismelor complexe, până la organismele umane. Așadar, ceea ce trebuie să știți, este că s-a convenit ca... organismele umane, să fie modalitatea sau forma convenită pentru această MARE ÎNTÂLNIRE... Dar, după transferarea lor pe Pământ, reprezentanții... UITĂ MISIUNEA și se complac în activități diferite de acelea implicate de misiunea lor ! Uitarea misiunii a fost efectul lungului drum, a perturbațiilor de tot felul suferite pe parcurs și a impactului produs de corporalizare, respectiv de trecerea lor în forma umană ! În fapt, a fost o... ANOMALIE... Când are loc moartea unui... om, acesta se decorporalizează... Moartea înseamnă de fapt, transformarea individului într-o nouă stare, numită starea ondulatorie... Așadar, după moarte, se încearcă din nou, corporalizarea lui, în speranța depășirii... ANOMALIEI. Iar ANOMALIA este... UITAREA !... Dar, uneori, are loc, întocmai ca o străfulgerare, o viziune a misiunii lor, iar reprezentanții caută contacte cu alte civilizații, nedându-și seama totuși, că, de fapt, EI SUNT... CONTACTUL, ÎNTÂLNIREA, MAREA ÎNTÂLNIRE A CIVILIZAȚIILOR (ai căror reprezentanți sunt de fapt). Pare confuz, greu de înțeles, dar asta este situația ! Prea puține lucruri din lumea asta sunt simple și ușor de înțeles !... Așadar, civilizația umană, este... o mulțime de reprezentanți... Civilizația umană, semnifică de fapt o... MARE ÎNTÂLNIRE dintre civilizații !! Problema deosebită care se pune este de a afla CE ANUME a declanșat UITAREA, PERTURBAREA, de a anula factorii perturbatori, de a debloca, de a amorsa reacțiile de contactare CONȘTIENȚĂ...

În altă ordine de idei, poate fi vorba de un... EXPERIMENT... Mai multe civilizații (poate zece, poate... un milion) trimit reprezentanți pe planeta Pământ, având o formă umană convenită, dorind sau sperând să realizeze UN NOU TIP DE CIVILIZAȚIE... SCOPUL ? POATE ESTE ACELA DE A ASIGURA STABILITATEA, DE A URMĂRI DIFERITE ASPECTE, DIFERITE PROCESE CARE INTERESEAZĂ CIVILIZAȚIILE RESPECTIVE... Acestea, poate că vor să realizeze O SINGURĂ CIVILIZAȚIE, care să fie SINTEZA a tot ceea ce este mai bun din fiecare... Ceea ce s-a finalizat cu un eșec... Sau poate cu un triumf... ? >>

Extraordinarul medium, părea epuizat... Fiind din nou conștient, spuse descumpănit:
— Ei bine, nu știu ce să cred... Poate la fel de bine să fie o... Mare Întâlnire, dar și un Mare Experiment !... Ar trebui, dacă și eu sunt un... reprezentant, ar trebui să știu... Dar... nu știu ! Am... UITAT ȘI EU MISIUNEA ?!... Dar iată că percep din nou mesaje de la Supercreier, precum și de la... altcineva...

6. Gândurile Supercreierului și ale altcuiva...

<< Ce este asta ? Percep parcă, toate gândurile, sentimentele, senzațiile, viziunile... tuturor ființelor care au existat pe planeta Pământ... Ce este ?... Oh, da... Pur și simplu recepționez toate emisiile bioenergetice ale viețuitoarelor, emisii care se propagă prin hiperspațiu sub formă de biunde... Așadar, biundeale reprezintă emisiile bioenergetice ale tuturor viețuitoarelor, ale tuturor oamenilor care au existat pe Terra și ale celor plecați de pe planetă... Ele coexistă acum ÎN MINE. Pentru că am devenit un... receptor al acestora !... Am realizat astfel... REÎNVIEREA, MAREA ÎNTÂLNIRE... fiindcă, în fond, ce altceva poate fi asta ? Ce ?... >>

Marele medium a întrerupt comunicarea și, cu un ultim efort, a trecut într-o transă extremă, spunând cu un glas ce venea de departe, de foarte departe, următoarele...

7. Misterul Supercreierului...

<< Există holosisteme hiperinteligente care coordonează activitățile locale din Unives. Iată un scurt fragment din schimbul de mesaje care a avut loc între un holosistem (Demiurg) și Supercreier...

" Dar dacă EU coordonez o parte din activitățile Universului, atunci te poți întreba: de ce discutăm acum ? Cine sunt de fapt ? Dacă acum discutăm, este pentru că însăși această discuție ESTE UN FENOMEN CARE TREBUIE SĂ SE PRODUCĂ !! Cine sunt ? Sunt un... conglomerat informațional și coordonez o parte din procesele Universului... Dispun de posibilități diverse de a produce și de a coordona cel mai neînsemnat fenomen...

În sfârșit, nu doresc să-ți prezint aici și acum informații care îți depășesc capacitatea de procesare, de înțelegere... cel puțin deocamdată..."

" Ești... muritor ?"

"Pentru tine sunt nemuritor... Pentru Univers sunt însă muritor... Nemurirea este relativă... Nimic nu este stabil, etern, cel puțin la acest nivel de existență..."

" Și... eu ? Ce sunt ? Ce reprezint ?"

"Așa cum EU ÎNSUMI am fost creat de către ALTCINEVA... DE FIINȚE... demult, cândva, înainte cu multe cicluri ale UNIVERSULUI, tot astfel te-am creat și eu pe tine ! De ce ?... Constatând eșecul MARII ÎNTÂLNIRI, care era primul plan, iar apoi eșecul MARELUI EXPERIMENT, care era al doilea plan, acestea fiind planuri sau programe pe care le concepusem din motive pe care ți le voi dezvălui altădată, ei bine, constatând aceste eșecuri, te-am creat pe tine... Ai înțeles, desigur că nu... direct, ci trecând prin tot felul de etape, de întâmplări... Doctorul Capyton, nu a fost decât un intermediar care a acționat inconștient, fiind coordonat de mine... Prin aceasta am sperat într-o deblocare sau chiar o anihilare a ANOMALIEI... Am încercat chiar să-i transmit telepatic unui om, unui oarecare Constantin Borcia, aflat într-un Univers Paralel sau Alternant, întreaga poveste... De ce am făcut asta ? Ei bine, am făcut-o pentru că încerc să obțin sprijin și de la alte UNIVERSURI !!!

Nu știi încă exact, dar voi ști în curând, dacă individul căruia i-am transmis aceste informații, a înțeles sau a reușit să redea cu fidelitate ceea ce i-am transmis... Dar oricum ar fi, acum, lucrez la un alt program... În altă ordine de idei, chiar dacă EU coordonez activitățile locale din UNIVERS, asta nu înseamnă că nu întâlnesc ANOMALII... Sau că nu mă supun unor LEGI... Dimpotrivă...

Știu bine că, la rândul meu, sunt coordonat de către ALTCINEVA (sau de către... ALTCEVA) și TREBUIE SĂ MĂ SUPUN !... Iar tu... nu faci acum nimic altceva decât să recepționezi gândurile, sentimentele, senzațiile, trăirile... tuturor celor ce au trăit pe Terra... Să recepționezi, să înregistrezi și să actualizezi toate cunoștințele... REALIZEZI ASTFEL, O EXTRAORDINARĂ SIMULARE A MARII ÎNTÂLNIRI ! REALIZEZI, DEOPOTRIVĂ, ȘI SIMULAREA MARELUI EXPERIMENT !...

Voi continua să te studiezi... și să te coordonez, desigur în cadru limitat... Poate vei reuși totuși, în cele din urmă, să anihilezi ANOMALIA... " >>

Marele medium tăcu... Era epuizat, dar după mult timp, își reveni... Era îngândurat, abătut, nefericit... Apoi, cu un ultim efort, a declarat...

— Îmi dau seama că odată, cândva, eram, de fapt altceva... dar nu un... om... ci altă ființă, alt organism, trimis aici pentru o misiune, o întâlnire sau un experiment... Și ceva s-a produs, un eveniment a avut loc, deoarece, AM UITAT MESAJUL, MISIUNEA... Pe de altă parte, trebuie să vă mai spun ceva... Toate aceste evenimente relatate de către reporterii Dowbleday, Edgar J. Foetix, de mine, de alții, toate aceste evenimente așadar, au fost... proiectate într-adevăr de HOLOSISTEM prin HIPERSPAȚIU și percepute de către un anume... Constantin Borcia, aflat într-un alt Univers, un Univers Paralel sau Alternant cu al nostru și descrise într-un fel de povestire...

Însă nimeni nu-și va închipui, nu va înțelege, că povestea asta considerată poate ÎN UNIVERSUL LUI ca fiind fantastică sau absurdă, încâlcită sau naivă, este pe de altă parte, cât se poate de REALĂ, cât se poate de ADEVĂRATĂ, AICI, ÎN... UNIVERSUL NOSTRU !... Asta este !... Cu bine !

UN SPECTACOL NEOBIȘNUIT

"Privește înăuntrul tău: acolo vei găsi izvorul binelui, izvor nesecat; dar sapă neconținut."

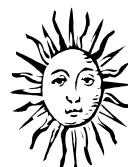
MARCUS AURELIUS

Pe toate posturile de radio și de televiziune se anunța un nou spectacol, un spectacol neobișnuit care va atrage, spuneau organizatorii, mii și mii de oameni...

"Doamnelor și domnilor, striga crainicul, veți asista la un formidabil spectacol, în care protagoniștii se vor lupta pe viață și pe moarte ! În Arena Lainici, se vor înfrunta pe de o parte, douăzeci de maimuțe dresate care vor conduce douăzeci de automobile și un grup de o sută de criminali, tâlhari, violatori dintre cei mai odioși, aflați în închisori care au un regim de detenție dintre cele mai dure !... Criminalii vor fi lăsați în voia soartei, fiind îmbrăcați în haine de culoare roșie, culoare care enervează cumplit maimuțele... Acestea, vor conduce automobilele spre criminali și îi vor lovi în plin. Singura șansă de scăpare și de eliberare este ca aceștia, criminalii adică, să alerge, să alerge în continuu, să se ferească de izbiturile automobilelor... Dacă vor avea noroc, vitalitate, abilitate, poate că vor reuși să supraviețuiască, până când se va termina benzina din rezervoarele automobilelor și până când maimuțele vor leșina de oboseală... Chiar și atunci când automobilele se vor opri din lipsă de combustibil, maimuțele, înarmate cu bastoane, cu ghioage, cu săbii, îi vor urmări pe criminali și vor căuta să-i ucidă ! Dacă vor reuși să scape, după toate aceste încercări, vor fi eliberați ! Dar șansele sunt extrem de mici, aproape inexistente de fapt ! Veniți, veniți la acest nemaipomenit spectacol !"

Și crainicul relua acest anunț pe posturile de radio și televiziune, iar pe stâlpi apăruseră multe afișe cu același mesaj... Eram curios să asist la acest spectacol dar și surprins de această idee... Nu eram decis dacă să condamn sau să aprob un astfel de "spectacol", dar, întrucât autoritățile locale și judecătorești aprobaseră, eram liniștit... În sfârșit a venit și ziua spectacolului... O mulțime imensă de oameni luă cu asalt Arena Lainici... Cu chiu cu vai mi-am găsit un loc în tribună și am așteptat începerea spectacolului... În deschidere, o fanfară și un grup de tinere, prezintă un spectacol reușit de muzică și dans... Apoi, în marea arenă, au apărut, în uralele celor din tribune, automobilele conduse de maimuțele dresate. Crainicul anunță începerea reprezentației, după care a intrat în arenă grupul de criminali îmbrăcați în costume de culoare roșie... Criminalii fugeau înspăimântați în timp ce maimuțele conduceau automobilele cu o precizie uluitoare... Primele victime au fost câțiva criminali, mai puțin îndemânatici... Nu au fost scoși din arenă, ci au fost lăsați acolo unde erau... După o oră mai rămăseseră în viață, circa treizeci de criminali, dar și cincisprezece automobile din cele douăzeci își terminaseră rezerva de benzină și stăteau nemișcate... După încă o jumătate de oră mai erau în viață șaptesprezece criminali și restul de automobile stăteau nemișcate din lipsă de benzină, cu excepția unui singur automobil care mai continua să urmărească restul de criminali... Maimuțele au coborât din mașinile rămase fără combustibil și înarmate cu ghioage, săbii, bâte, s-au repezit spre criminali. Aceștia, epuizați, încercau să evite contactul cu maimuțele care îi atacau furibunde...

La un moment dat, unul dintre criminali, reușise să prindă o maimuță și să o dezarmeze, luându-i ghioaga, după care, cu lovituri precise, omorî maimuța... Celelalte maimuțe observându-l s-au repezit la el... Urmă o luptă uluitoare... Multe maimuțe au fost ucise, dar și criminalul a fost în cele din urmă... omorât ! Între timp, un alt criminal reuși să ajungă în dreptul mașinii care mai continua să se miște, reuși să ucidă maimuța aflată la volan, se urcă în mașină și o conduse cu toată viteza spre un grup de șase mașini abandonate... Urmă o coliziune puternică și apoi s-a produs o explozie extraordinară... Apoi... am văzut flăcări imense... Maimuțele și criminalii fugeau înnebuniți... Și noi, cei din tribună, intrasem în panică, urlam, ne călcam în picioare, ne înghesuim... Era un vacarm infernal ! După un timp, mi-am pierdut cunoștința și multă vreme am fost în comă... Când mi-am revenit eram în spital... Am aflat că la acest... așa-zis "spectacol" fuseseră peste două mii de victime !... Și, ciudat, dar presa și autoritățile, în loc să condamne această odioasă crimă, a... elogiât pe organizatori pentru ideea unui asemenea spectacol și au promis tot sprijinul în vederea organizării unui nou... astfel de "spectacol" ! După patru luni, chiar începuseră pregătirile pentru organizarea acestuia... Și totuși, nu a mai avut loc, datorită faptului că maimuțele selecționate să conducă automobilele, au refuzat categoric să participe ! Au preferat mai curând să se... sinucidă ! Culmea ciudăteniei a constat în faptul că, după ce maimuțele au fost înlocuite de oameni, la conducerea automobilelor, acestea, adică automobilele, nu au funcționat, "refuzând" parcă să participe la spectacol" !... Așa stăteau lucrurile și spectacolul nu a mai avut loc, spre indignarea organizatorilor, iar criminalii care urmau să participe la spectacol, au fost uciși, cu ocazia prăbușirii într-o prăpastie a autobuzului care îi transporta...

AR PUTEA FI ȘI AȘA...

" Noi nu vedem cu ochii, ci cu mintea. Dacă mintea e goală, ochii privesc fără ca să vadă. Din noianul de lucruri și fapte văzute noi alegem numai ceea ce noi înțelegem, ceea ce apermepem, ceea ce concepem."
ȘTEFAN ODOBLEJA

Am pornit la drum când nici nu se luminase de ziuă. Trebuia să ajung înainte de amiază la o bătrână muribundă pentru a efectua niște formalități în legătură cu moartea și înmormântarea ei. Primisem vestea stării ei grave de la un călugăr care avea obiceiul să treacă din când în când pe la mine. Mi-a spus că bătrâna era în agonie și mă ruga insistent să mă duc la ea, întrucât avea să-mi spună ceva foarte important. Așa încât m-am sculat de dimineață și am pornit la drum. De fapt nu o văzusem niciodată pe bătrână și deci nu bănuiam ce avea să-mi spună. Totuși m-am dus, împins de curiozitate. O cunoșteam numai din relatările călugărului. Mi-o închipuiam ca fiind o bătrână respectabilă, evlavioasă, cu o situație materială mulțumitoare, într-un cuvânt, o bătrână distinsă. Nu avusesem, repet, niciodată relații cu această bătrână și, cu atât mai mult mă mira rugămintea acesteia transmisă prin călugăr.

Nu puteam refuza o astfel de rugămintă care, în cuvintele călugărului, era stăruitoare. Și am plecat. Drumul trecea printr-o pădure deasă, fiind șerpuitor, cu denivelări și întoarceri. Era liniște, era frig și sufla un vânt tăios... Mă sâcăia mesajul bătrânei... Oare ce voia să-mi spună ? Oare cum mă cunoscuse bătrâna ? Numai din relatările călugărului ? Poate că, totuși, nu a fost bine că am pornit la drum numai fiindcă un călugăr oarecare îmi spusese despre cineva, ceva... De fapt nici nu mi-am dat seama de ceea ce fac ! Și totuși eram mânat de o forță nevăzută să merg, să nu mă opresc ! Am mers un timp, nemaigândindu-mă la nimic. După alt timp, mi-am zis că ar fi bine să mă întorc. Apoi m-am răzgândit și sub impulsul curiozității, am mers mai departe... Și astfel, tot zbătându-mă între renunțare și curiozitate, între prudență și tentație, am ajuns în dreptul unei case păărăginite pe care am recunoscut-o ca fiind a bătrânei, din descrierile foarte amănunțite ale călugărului. Am împins în lături poarta străveche care scârțâi îndelung și am străbătut scurtul drum de la poartă spre casă. În jurul casei, creștea o vegetație abundentă, constând în buruieni, iederă, iarbă, tufișuri. Casa era prăpădită, scundă, gata să se dărâme, avea igrasie, acoperișul era spart în unele locuri, o fereastră avea geamul spart, iar ușa de la intrare se legăna în bătaia vântului, scârțâind jalnic. Am intrat. Un miros de... ceva învechit se răspândea în odaia care nu conținea decât o masă într-un colț, un scaun și un pat pe care zăcea, sub multe zdrențe, o bătrână cu fața stafidită, cu fire de păr alb, o bătrână care trăise, se părea, sute și poate mii de ani... Întreaga atmosferă era copleșitoare...

" Ce vechi pare să fie totul, îmi ziceam... Oare câte evenimente s-au petrecut aici?... Iar acum... Nu peste mult timp se va sfârși... Când văd ceva vechi, gata să se descompună, să dispară... simt o durere, un regret, o nostalgie, o tristețe imensă... Oh... unde sunt promisiunile, prospețimea, vigoarea și speranțele începutului ? Unde s-au spulberat ? Acum însă se apropie sfârșitul... Inevitabilul și stupidul sfârșit ! "

M-am apropiat de patul pe care zăcea bătrâna. Avea ochii închiși... Tocmai mă pregăteam să o atenționez că am venit, când, gura știrbă i se deschise și vorbi:

— De când te aștept tinere, de când te aștept ?! Dacă ai fi întârziat încă puțin timp, atunci totul s-ar fi sfârșit ! Definitiv ! Mai este însă puțin timp !... Tu ești Orius !... De când te aștept, Orius ! Eu mă numesc Doeena...

Am crezut că înnebunise, că intrase în agonie și aiura...

— Într-adevăr, Orius, eu te-am ajutat să vii pe lume aici, în această odaie... Iar atunci când ai venit pe lume, s-a întâmplat un fapt nemaipomenit... A intrat în această odaie în care ne aflăm, un moșneag gârbovit, albit și zdrențaros... S-a uitat la noi, a desfăcut larg mâinile și a spus:

" Pruncul acesta are o soartă preafericită ! Este sortit să aibă o viață nesfârșită și o tinerețe fără bătrânețe... "

— Sunt foarte uimit de ceea ce afirmi, am spus... Dar, te rog, povestește mai departe... Ce a spus bătrânul ?

— Zicând aceasta, continuă Doeena, bătrânul a scos dintr-un buzunar un pergament vechi și mi-l întinse, spunând:

" Iată, să i-l dai când te vei afla pe patul de moarte... Numai el va pricepe ce-i scris... El este ultimul descendent dintr-o străveche familie care, în trecut, se ocupa cu științele sufletului, ale vieții, ale morții și ale Universului...

El are, în străfundurile minții lui, cheia descifrării celor scrise.

Este o taină știută numai de cei aleși !... Ia acest pergament ! Să i-l dai, atunci când va veni vremea ! Îl cheamă Orius, Orius, să nu uiți ! Existența lui a fost prevăzută demult, demult... Va depinde numai de el să ducă la îndeplinire ceea ce este scris pe acest pergament... "

Apoi, bătrânul ieși din odaie și dispăru... De atunci, au trecut mulți ani. Tu ai crescut, ești un om matur, iar eu am îmbătrânit și sunt aproape de pragul morții... Știam tot ceea ce faci... Despre părinții tăi însă nu știu prea multe, nu m-a interesat să aflu amănunte despre ei... Dar despre tine știu totul... Acum, ia pergamentul și îndeplinește tot ceea ce scrie acolo... Eu voi muri peste puțin timp după ce ți-l voi da și să nu te sperie ceea ce vei vedea... Știi ? Și eu m-am ocupat, o vreme, cu științele Universului... și am aflat câte ceva... Poate că ar fi mai bine, totuși, să-ți spun câte ceva despre mine... Află că sunt o ființă venită din stele, de departe, de foarte departe... Ajungând aici, pe planeta aceasta, am uitat multe despre mine, despre originea mea... Ceea ce mai știu este că am venit de foarte departe, cu un scop anumit... De fapt sunt un fel de... ceea ce voi numiți... robot... Da, sunt un fel de android... sunt o mașină... biologică. Ai auzit bine, sunt o mașină biologică și am fost proiectată, construită, programată și transportată printr-o succesiune de semnale coerente complexe... Urma să mă transform, din materie radiantă în materie condensată, prin niște procese complicate și să duc la îndeplinire misiunea pentru care fusesem creată și transmisă. Pe drum s-a întâmplat ceva, au intervenit niște factori perturbatori care au făcut să se piardă multe din informațiile și din energia cu care fusesem dotată inițial... Am ajuns aici, m-am corporalizat, m-am transformat, nici nu mai știu cum, într-o ființă umanoidă... Dar... nu mai pot, nu mai pot ! În curând, ultimele rămășițe de energie se vor epuiza și mă voi dezintegra ! Îți doresc numai... bine !...

Zicând aceasta, îmi întinse cu o ultimă efortare un sul destul de mare, pe care l-am apucat uimit, după care, a început să se dezintegreze și după câteva secunde, a dispărut ! Un timp nu m-am mai gândit la nimic, apoi m-am îndreptat spre ușă să ies... În dreptul ei stătea călugărul. Mă luă de braț și-mi spuse:

— Iartă-mă, dar am auzit și am văzut totul !... Lasă-mă să te însoțesc...

Am acceptat... Eram prea năucit și așa fi acceptat orice ! Am mers apoi tăcuți, înapoi spre casa mea. Ajungând într-un târziu acasă, m-am trântit pe pat și am adormit imediat.

Când m-am trezit, călugărul stătea într-un colț al camerei în genunchi și părea că se ruga. M-am sculat și am desfășurat sulul primit de la bătrână. Inițial nu am înțeles mare lucru, apoi am început să pricep. Pe măsură ce parcurgeam cu privirea șirurile de semne și desene, simțeam că pricep, că înțeleg ceea ce era scris acolo ! Călugărul se uita și el, dar se vedea bine, după chipul lui că nu pricepea nimic.

— Ce înseamnă ? Nu e nimic coerent, spuse el... Nu înțeleg nimic !

— Nici n-ai putea, oricât te-ai strădui !... Și de fapt nimeni nu ar putea ! Pentru că... jumătate din mesaj se află în... subconștientul meu și jumătate aici... Numai prin îmbinarea lor rezultă întregul mesaj !

Rostisem aceste cuvinte automat. Îmi... țâșniseră din subconștient, așa, deodată ! Aveam vag senzația că personalitatea mea, sau ceea ce numeam "eu" se împărțea în două: o parte, cel care mă știam, conștient, iar... cealaltă parte, altcineva, un intrus, o altă conștiință care se folosea de trupul meu !... Trupul meu, găzduia așadar două conștiințe, dintre care una, cea adevărată, iar cealaltă, care "hibernase" până acum și de-abia de acum încolo se deșteptase la viață !...

— Și ce scrie, ce scrie ? mă întrebă călugărul. Nu mai pot de nerăbdare să știu ce scrie !

— Te rog să ai răbdare !

Am continuat să privesc pergamentul... Dar... Începusem să nu mai înțeleg nimic... Însă după un timp, iar am avut senzația că pricep, numai că, uitându-mă la începutul pergamentului, nu mai înțelegeam nimic ! Privind mai jos, iarăși aveam senzația că... pricep !

— Ei, ce scrie?

— Stai, că este destul de complicat ! O parte din mesaj este scris pentru a se îmbina cu ceea ce se află într-o parte din subconștientul meu, iar altă parte din mesaj se îmbină cu ceea ce se găsește în altă parte din subconștientul meu !...

Și aceste vorbe le rostisem automat, îmi țâșniseră spontan din... subconștient... Simțeam că încă o conștiință se interpunea între cea adevărată și cealaltă...

Acum trupul meu "adăpostea" trei conștiințe. Una dintre ele era cea adevărată, iar celelalte două îmi erau străine... Oare câte conștiințe adăpostea... bietul meu trup, de fapt ? Terminând de studiat mesajul, am constatat că, de fapt, în afară de conștiința mea, mai existau încă vreo zece alte conștiințe care, până acum, "zăcuseră" în străfundurile subconștientului și de-abia acum se manifestau !... Eram o personalitate... multiplă !... În sfârșit am "descifrat" mesajul, transferând în conștiința mea cea adevărată, informațiile furnizate de celelalte conștiințe... Le spun astfel, "conștiințe", în lipsa unui alt cuvânt mai potrivit... Mesajul arăta că mă numesc Orius și că sunt ultimul descendent dintr-o familie străveche care se ocupase demult, cu cercetări privind structura materiei, procesele biologice, procesele psihice, în sfârșit, cu multe altele... Că totul fusese programat cu minuțiozitate; că eu trebuia să... ajut la... biosintetizare, să fac într-un anume fel și să... reînvii pe... foștii membri ai familiei !... Pentru aceasta însă, trebuia să ajung pe o insulă, pe insula numită Elmafoar, unde se găseau instalații complicate, de fapt un laborator... Tot aici se mai găsea și o substanță, un preparat care avea proprietăți deosebite: ingerarea acesteia putea determina o viață și o tinerețe foarte, foarte îndelungată... Aici voi primi alte instrucțiuni în legătură cu biosintetizarea, cu manevrarea aparatelor... Urma apoi o serie de instrucțiuni privind localizarea insulei Elmafoar și a amplasării laboratorului, care era conservat în cele mai bune condiții, după cum se specifica în mesaj... Însă nu se specifica modul cum fusesem eu programat și de ce tocmai după scurgerea acestui lung interval de timp, trebuia să vin și să-i ajut pe acei îndepărtați strămoși...

Bănuiam numai că putea fi vorba de o programare genetică având o lungă finalitate temporală, extrem de bine realizată (și despre care, de fapt, citisem prin cărți că se poate realiza), bănuiam că acest lung timp scurs, fusese necesar pentru niște procese necunoscute mie deocamdată... Mai bănuiam că acești strămoși ar fi putut pieri fie într-un accident, fie datorită unor cauze care nu-mi erau cunoscute... Mesajul se încheia astfel...

" Te așteptăm Orius ! Suntem ca și morți acum... Te așteptăm este un fel de a zice... Ai putea să vii și atunci ne vei readuce la viață, dar ai putea să nu vii... Lumea este atât de complicată ! Nu mai putem prevedea acest lucru... Ceea ce am putut programa, am putut, ce nu... De fapt, nu poți să prevezi chiar totul !... Dacă totuși ne vei readuce la viață, vei înțelege ceea ce îți este atât de neclar, de enigmatic, de illogic, de contradictoriu... Să vii Orius, dar nu prea târziu ! "

Nu i-am spus toate acestea călugărului. I-am dat câteva lămuriri succinte și apoi am luat o hartă încercând să localizez acea insulă numită Elmafoar și să stabilesc un traseu conform cu instrucțiunile din mesaj. Am constatat că pe hartă, la intersecția meridianului cu paralela, indicate în mesaj, nu era specificată acea insulă... Pe hartă era indicat, la acele coordonate, numai oceanul Pacific !... Bănuiam însă că, în decursul timpului, insula fusese acoperită de ape și trebuia, așadar, să se găsească undeva sub ape, la o adâncime oarecare. Am stabilit traseul, iar a doua zi mi-am făcut bagajele și am efectuat toate demersurile necesare pentru obținerea pașapoartelor, al meu și al călugărului care voia cu orice preț să mă însoțească. Au urmat câteva zile de odihnă și în fine, am plecat.

A fost un drum lung și plin de peripeții... Eram nerăbdător să ajung la locul indicat de mesaj... În sfârșit, am ajuns în apropierea zonei indicate, respectiv, într-un port. Aici am închiriat un minisubmarin. De la dispecerat mi s-a atras atenția că zona ce urma să o investighez era o zonă seismică și ca atare mi se recomanda să fiu foarte atent... Apoi, m-am avântat cu minisubmarinul în adâncurile oceanului... Primele momente ale cercetării, au fost zadarnice: în fața ochilor se desfășura o priveliște fascinantă, dar totuși, obișnuită, a mediului acvatic oceanic, cu floră și faună specifică...

După lungi tatonări, am descoperit, la o adâncime destul de mică (circa cincizeci de metri, poate chiar mai puțin), într-o stâncă, o deschidere, prea mică însă pentru a permite trecerea minisubmarinului. Eu și călugărul, ne-am echipat, ne-am luat lanternele și am intrat în deschiderea aceea din stâncă. Acea deschidere s-a dovedit a fi un coridor lung de câteva sute de metri și care dădea într-o încăpere imensă, unde dispăruse orice urmă de faună și de floră. Am găsit însă, o mulțime de trupuri umanoide, fiecare trup fiind închis în câte un recipient făcut dintr-un material dur și transparent care permitea să se observe conservarea perfectă a acestora... Erau oameni de vreo doi metri înălțime. După ce i-am numărat, am constatat că sunt șaptezeci și două de trupuri.

La câțiva metri de mulțimea aceea de recipiente conținând trupurile umanoide, se deschidea un alt culoar. Am intrat și înaintând câțiva metri, am dat de o ușă care se deschidea automat... Intrând, am fost surprinși de existența unei presiuni destul de mari... Am stat un timp, pentru a ne obișnui cu acea presiune. Deodată, am fost avertizat printr-un semnal sonor că amestecul respirator (amestecul de gaze, mai precis amestecul de heliu și oxigen, numit și heliox, din buteliile pe care le purtam în spinare), era pe terminate ! Eram amenințați să murim prin sufocare...

Totuși, nu ne-am pierdut cumpătul. După un timp, după ce ne-am mai obișnuit cu presiunea aceea ridicată, am înaintat... O altă ușă s-a deschis automat și am intrat într-o încăpere uriașă, luminată, în care am văzut o vegetație luxuriantă și stranie... Era ceva ce nu mai văzusem vreodată: de la plante minuscule, la altele gigantice, cuprinzând o gamă foarte largă de culori, totul era extrem de variat ! Cu toate că mă surprindea acea explozie vegetală, am vrut să cercetez mai departe încăperea... Dar am simțit că mă sufoc. Nu mai puteam respira deoarece se terminase amestecul de gaze din buteliile pe care le purtam în spinare !... Am demontat la repezeală buteliile și am început să respir aerul ce alcătuiă atmosfera aceea din încăperea... Călugărul leșinase și după ce l-am ajutat să-și revină, am continuat să explorăm împrejurimile făcându-ne loc printre plantele acelea stranii... După mult timp de mers, am constatat că vegetația se rărea și am ajuns în fața altei uși care se deschise și aceasta automat, ca și celelalte prin care trecusem... Am intrat într-o încăpere luminată și am văzut o mulțime de aparate și instalații. Într-un colț se vedea un panou uriaș care se lumina și se întuneca la intervale regulate de timp. Alături era un ecran mare pe care apăreau scipiri de lumină de diferite culori... Și era o liniște, o liniște apăsătoare... Dar nu a durat mult, fiindcă se auzi mai întâi un sunet, un fel de bâzâit, care a crescut în intensitate degenerând într-un urlet care înceta și apoi reapărea... Mi-am revenit repede și, uitându-mă în jur, am văzut că pe ecran apar imagini... Imaginile arătau încăperea în care ne aflam. Apoi am văzut pe ecran, un individ umanoid echipat în costum de astronaut care manevra diferite manete ale instalațiilor și apăsa pe niște butoane. După aceea, operațiunile s-au repetat cu insistență, arătând în detaliu, fiecare manevră pe care o efectua individul. Am înțeles că erau niște instrucțiuni. Am executat întocmai instrucțiunile și apoi am așteptat... Urletul acela intermitent încetă definitiv... Așteptând, mă cuprinse o toropeală plăcută.

Am adormit... Când m-am trezit, am văzut că mă aflam împreună cu însoțitorul meu, călugărul, într-un amfiteatru imens, înconjurat de o mulțime de indivizi, umanoizi, îmbrăcați în costume de astronauti. În planul depărtat al încăperii, am zărit un pedestal pe care se găsea o cupă... Apoi, am auzit că, cineva din mulțimea aceea de umanoizi, mi se adresa (în limba pe care o vorbeam, pe care o știam)...

Am renunțat să explic acest fapt...

— Bine ai venit, Orius ! Ai venit într-adevăr la timp ! Totul a decurs conform programului...

Până acum... Ia cupa de pe pedestal ! În ea se găsește un preparat, conținând compuși moleculari informaționali diverși, mai simplu spus, roboți moleculari sau nanomașini, aceasta fiind una dintre realizările noastre în domeniul nanotehnologiei genetice. Înghite conținutul, nu te teme. Vei dobândi o viață și o tinerețe, îndelungată ! M-am apropiat de pedestal împleticindu-mă, am luat cupa cu mâinile tremurânde și... am golit-o. M-am simțit apoi, întremat, am simțit că puterile îmi cresc ! Mă simțeam întinerit și plin de vigoare și... mai simțeam ceva... Beatitudine, plenitudine... fericire...

— Acum Orius, să mergem să luăm containerele, să le aducem aici, să ne ascultăm povestea și să ne apucăm de treabă ! Avem multe de făcut ! Să vină și călugărul !

Am ieșit. Am trecut prin încăperea în care se găsea vegetația aceea luxuriantă, apoi am ieșit din ea și am ajuns la mulțimea de... recipiente care conțineau trupurile umanoide.

Fiecare individ a luat câte un cilindru (numărul containerelor, fiind egal cu acela al indivizilor) și la fel și călugărul... M-a mirat puterea pe care o aveau, pentru că acele recipiente erau foarte grele; am constatat acest lucru, încercând să ridic și eu unul...

Au transportat recipientele în încăperea din care plecasem, apoi au manevrat niște manete, au apăsă pe niște butoane și... am simțit că încăperea se umplea cu un fel de ceață care, în puțin timp se risipi... Apoi au manevrat niște pârgii care se aflau la baza containerelor, ceea ce a făcut ca acestea să se desfacă și au scos trupurile, care au stat nemișcate, împietrite... Apoi, au început să se miște puțin câte puțin... Între timp, indivizii și-au dezbrăcat costumele. Astfel, am constatat că aveau aspect uman, erau înalți, erau puternici...

— Noi, Orius, se auzi un glas care mi se adresa, suntem copiile perfecte, ale celor conservați în... containere... Nu am crezut că durata de conservare ar putea fi atât de lungă și de aceea ne-am imaginat că am putea fi distruși, singura posibilitate de a reveni la viață fiind biosintetizarea... perfectă ! După ce ne-am supus unei disecări pe toate nivelurile – cuantic, atomic, molecular, biomolecular, celular, tisular, sistemic, somatic, neuropsihic, caracterologic și așa mai departe, am aranjat astfel încât procesul să se desfășoare, pas cu pas, etapă cu etapă... Dar așteaptă puțin... Vei auzi și înțelege, nu peste mult timp, istoria noastră, drama noastră... În ceea ce îl privește pe călugăr, ei bine, vei auzi și... povestea lui... El nu a fost decât un intermediar... de pe o altă planetă, îndepărtată, cu care noi, pe atunci, aveam legături... A fost transportat aici ca și Doeena, ca și alții, pe cale radiativă, pentru a ne ajuta... Dar ceva s-a întâmplat pe drum. O parte au pierit, dar nu toți... Dar... așteaptă !...

Apoi, fiecare "copie" se îndreptă spre originalul corespunzător... Am avut ocazia să constat extraordinara asemănare, mergând până la identificarea originalului și a copiei, atât ca aspect cât și ca structură psihică ! Aceleași mișcări și impulsuri, aceleași sentimente se puteau citi pe chipurile lor... Lângă mine se apropie individul care a ieșit din containerul transportat de călugăr... L-am privit cu atenție și am avut surpriza să constat că semăna cu mine perfect ! Aceeași formă a trupului, aceleași trăsături, mergând până la cel mai mic, cel mai fin amănunt ! Ne priveam nehotărâți... Așadar și eu fusesem biosintetizat, îmi ziceam. Dar cum anume mi se prezisese atât de bine trăsăturile, conformația ? Cum de se prevăzuse atât de bine toate influențele, toate interacțiunile de toate felurile care au premers venirii mele pe lume și care ar fi putut perturba esențial, orice program stabilit cu atât de mult timp în urmă ?! Probabil că minusculul eșantion conținând informația genetică fusese dotat probabil cu câmpuri (ori biocâmpuri) de forță capabile să anihileze, să respingă orice fel de influențe, orice fel de perturbații, astfel încât informația să se conserve fără să fie modificată... Dar atunci, cum fusesem transferat lumii, lumii din afară și mai cu seamă, de ce ? Să fi fost numai un element de siguranță, un element de ultimă salvare în cazul unei catastrofe iminente ? Posibil ! Dar ce fel de catastrofă ? Și totuși, de ce fusesem și eu biosintetizat ?... Care era scopul, rațiunea biosintetizării mele, mai cu seamă dacă urma să am o viață extrem de îndelungată ? M-am gândit la următoarele. Da, îmi ziceam, voi trăi foarte mult dar asta nu ajunge... Puteam să mor oricând, ca urmare a unui accident... dar, îmi spuneam, pe de altă parte, copia asta este... identică cu mine dar numai până la un punct !

Pentru că, în plus, eu mai am înscrise în mine, în structura mea psihosomatică și alte informații, în special de ordin psihic și caracterologic dat fiind multiplele influențe ale mediului și ale societății în care am trăit acum... Și apoi, îmi ziceam în continuare, aceste... ființe, se pare că au o mulțime de cunoștințe, unele extraordinar de profunde, altele doar vagi, așadar cunoștințele lor sunt disperate ! În alte domenii ale cunoașterii, pe care noi, cei din lumea... în care trăim, le stăpânim, dacă nu foarte bine, măcar satisfăcător, ei bine, în aceste domenii, ființele acestea abia dacă au idei vagi, cum ar fi cunoștințele din domeniul geologiei sau geografiei... Însă în alte domenii, cum ar fi spre exemplu fizica nucleară sau cuantică ori subcuantică sau în domeniul biologiei informaționale, în domeniul nanotehnologiei, al ingineriei genetice, ne-au depășit cu mult, cu foarte mult ! Au avut un alt drum spre cunoașterea Universului, diferit de al nostru... Cunoștințele geografice le aveau probabil de la ființele inteligente extraterestre, care observaseră planeta și descrieseră zonele geografice importante... Astfel s-ar fi explicat oarecum precizia programării în ceea ce privește localizarea... mea – pentru a fi găsit și a mi se da programul... Dar, cine știe ? Și totuși, cum au putut să comunice cu mine ? Să fie de fapt vorba de... telepatie ? Și apoi, cine a fost de fapt bătrâna, Doeena ? Cum de au putut intra în legătură cu ea ? Cum și de ce au ales tocmai această modalitate de a transmite informații importante printr-un simplu pergament care putea fi distrus foarte ușor ? Prin intermediul cui s-a reușit să se conserve aceste informații transmise prin... banalul pergament ? De ce totul a decurs atât de... perfect ?

De ce o parte a informațiilor fuseseră înscrise în subconștientul meu, iar o altă parte... în pergament ? S-ar fi putut oare ca datorită unor dificultăți de natură genetică, ei să nu fi putut să-mi implanteze întregul mesaj în structurile genetice, ci numai o parte, care, împreună cu informațiile înscrise pe pergament, să rezulte întregul mesaj ?...

Ce cale lungă și complicată și supusă întâmplării ! De ce toate acestea după atât de lung timp ? Ar fi fost posibil ca asta să se fi datorat naturii catastrofei... Oare ce fel de catastrofă ? De ce natură să fi fost ? E posibil să fi fost de natură geologică, dar poate și de altă natură... Să fi produs ei niște creaturi biologice, indiferent de ce formă sau structură, de la microorganisme, la macroorganisme, sau poate nanoorganisme, care să fi scăpat de sub control și care să fi provocat mari distrugerii, iar apoi, după un lung timp, urmau să dispară, dar atunci, demult, păreau a fi... indestructibile ? Posibil, dar nu cred... De ce, cum s-a reușit această îmbinare a întâmplărilor atât de bine... regizat ? Este așadar curioasă această îmbinare de naivitate copilărească cu această inteligență și dezvoltare tehnico-științifică extraordinară. Este într-adevăr greu de explicat, dar, poate că povestea lor mă va lămuri... Tocmai vroiam să-i rog să-mi spună povestea lor, istoria lor, când, deodată, dispozitivul electronic care mă atenționa de producerea iminentă a unui seism, dispozitiv pe care îl purtam la mână, adică preseismoscopul, mă avertiză că peste puțin timp se va declanșa un cutremur... și încă unul foarte puternic ! O spaimă cumplită mă cuprinse. Nu am mai știut nimic și, cuprins de panică, am fugit... Am mai auzit un strigăt:

— Stai, unde fugi ? De ce fugi ? Așteaptă, ascultă... Copia ta nu se mișcă, nu te urmează... Ah, nu poți prevedea chiar totul ! Stai !...

Dar eu alergam înspăimântat. Am ieșit din încăperile acelea stranii, am ajuns în apele oceanului și după aceea nu am știut de nimeni și de nimic. Când mi-am revenit în simțiri, mă afluam întins pe patul unui spital. Am privit în jur și am văzut chipurile mirate ale unor oameni... Am auzit o voce care, parcă venea de departe.

— Domnule, dumneata nu ești om, ești... orice altceva, dar nu om ! Nimeni nu mai spera să-ți mai revii vreodată ! Ai înghițit atâta apă ! Doar ai fost avertizat că zona este o regiune seismică ! Ai avut și preseismoscopul, respectiv avertizorul seismic. Ce tot căutai acolo ? Ai avut mare noroc cu echipa de salvare care a pornit imediat în căutarea dumitale și a însoțitorului dumitale, și... cu toate că echipa de salvare a acționat cu maximă promptitudine, însoțitorul dumitale nu a mai fost găsit... A pierit fără urmă !... Da ! Ai avut mare noroc, dar și mai mare noroc ai avut de un organism extraordinar de rezistent ! Ai fi putut să mori de câteva ori până acum !

Am stat la spital încă vreo câteva zile până când s-a considerat că sunt în afară de orice pericol. Apoi am plecat și, după o lungă și obositoare călătorie, am ajuns acasă... Prea multe lucruri nu se schimbaseră... Am trecut într-o zi pe la casa dărapănată ce aparținuse bătrânei Doeena... Se prăbușise și nu mai era decât o grămadă de moloz, de bârne, de carton asfaltat, de pământ acoperit de bălării... Am intrat într-un birt, am mâncat și apoi am vizionat un film la un cinematograful din apropiere...

Am pornit apoi agale spre casă... Aici, mă aștepta un individ... Am tresărit zăbindu-l dar, apoi, m-am apropiat și l-am întrebat ce vrea...

Mi-a răspuns că are să-mi transmită un mesaj. Îmi întinse un sul identic cu acela primit de la bătrână. Văzându-l, am dat din umeri și i-am spus:

— Ai ajuns prea târziu... Acum este într-adevăr, prea târziu !...

— Nu, îmi răspunse, nu este prea târziu ! Niciodată nu este prea devreme, niciodată nu este prea târziu !

Nu am mai spus nimic și am intrat în casă... Am desfășurat sulul și... am tresărit surprins... Semnele erau cele obișnuite... Era un scris mărunț... Dar... dar cum ?

Ce încurcătură și cu limbajul ! Cum de știau ei limbajul folosit de mine ? Să fi avut oare psihotraductori universali ?... În sfârșit... Am citit următoarele:

" Să te întorci, fiu rătăcitor ! Te-ai speriat ca un copil ! Să te întorci ! Vom pleca spre altă planetă, nu peste mult timp. Dar nu te obligăm să ne însoțești... Totuși, poate că ar fi bine să fim împreună ! Ai la dispoziție un an. Dacă peste un an nu vei veni în același loc, vom ști că preferi să rămâi pe această planetă ! Și atunci... Facă-se voia ta... Înapoiază pergamentul celui ce ți l-a dat ! "

Am privit pe fereastră și l-am zărit pe individ. Stătea nemișcat. Am ieșit din casă și i-am dat pergamentul, spunându-i:

— Să le comunicî celor ce te-au trimis că nu voi veni... Eu nu le aparțin. Eu aparțin acestei planete și acestor timpuri ! Nici trecute, nici viitoare... Totuși, spune-mi, de ce ați ales modalitatea aceasta primitivă de a transmite informațiile, știind că, de fapt, aveți o tehnică și o știință extrem de avansate... Este ciudat, nu ți se pare ?

— Dacă vrei să afli răspunsul la această întrebare precum și la altele pe care ți le pui, dacă vrei să primești răspunsuri clare, logice, necontradictorii, ei bine, singura modalitate de a afla este să te întorci la noi !... Altminteri, întrebările vor rămâne fără răspunsuri !

Spunând acestea, individul se îndepărtă... L-am privit până când a dispărut... Mizau probabil, pentru a mă readuce la ei de... bunăvoie, pe impulsul curiozității, îmi spuneam... Oh, dar ce știau ei despre psihologia umană, despre extraordinara complexitate și varietate a spiritului uman, chiar dacă eu eram... programat de ei din vremuri demult stinse ? Ce știau ? Nimic sau prea puțin... Sau poate, dimpotrivă, știau multe, foarte multe ? Dar, oricum ar fi, ei bine, nu aveau decât să plece ! Eu rămân aici ! Dacă mă vor lua cu forța, dacă mă vor sugestiona, ei bine, atunci voi găsi eu un mijloc să mă reîntorc acasă ! Dar, de bunăvoie, nu voi pleca, nu mă voi reîntoarce la ei, niciodată ! Nu ! Totuși, îmi părea rău că nu aflasem povestea lor, istoria lor adevărată, logică, lipsită de aceste încâlceli care acum îmi par atât de lipsite de sens, uneori, atât de naive ! Ei bine, nu au decât să fie ! Întrebări care nu își au răspunsuri și nici nu îl vor avea ! De fapt câte întrebări oare nu sunt puse și care nu își vor găsi răspunsuri probabil... niciodată ?... Și totuși îmi pot imagina... Da, de ce nu ? Ar putea fi și așa...

" Am apărut și am evoluat undeva, departe, pe insula Elmafoar, cândva, demult... Cercetările noastre științifice s-au axat în principal pe studiul structurilor și proceselor din Univers, a structurii materiei la toate nivelurile, mai puțin la nivelul planetar... Având asigurate toate condițiile de organizare și dezvoltare și fiind o populație relativ redusă numeric, nu s-a ivit necesitatea de a ne deplasa pe suprafața planetei și astfel de a studia planeta și de a o coloniza... În schimb, am intensificat studiile asupra comportării materiei în condiții extreme și în profunzimi. Am ajuns astfel la descoperirea unor fenomene, structuri și procese pe care voi nu le-ați descoperit... încă... Am stabilit contacte cu o civilizație din constelația Orion și am efectuat schimburi de informații cu unii reprezentanți ai acelei civilizații... De fapt, de la ei am aflat câte ceva și despre... planeta pe care locuiam !... De altfel, urma să începem și noi studiile asupra planetei... Atunci, în acea perioadă, efectuam experimente de biogeneză... Generasem niște organisme stranie și practic, se părea, pe moment, că erau indestructibile. Trebuia să treacă un timp îndelungat până când acestea urmau să se autoanihileze, sau, altfel spus, să dispară... Concepusem un plan de salvare a celor care mai rămăsesem în viață, chemând în ajutor civilizația aceea cu care stabilisem contacte... Aceasta a trimis pe cale radiativă, roboți, altfel spus au fost teleportați roboți, cu misiunea de a distruge creaturile... Ceva s-a produs pe drum, iar pe planetă au ajuns niște... resturi, niște roboți primitivi... Era altceva, diferit de ceea ce ar fi trebuit să fie... Ne-am folosit însă de ei, așa cum erau și am pus la punct planul cu ajutorul cunoștințelor pe care le aveam... În altă ordine de idei, am preferat să transmitem pe calea aceasta mesajul, care nu era decât realizarea unui circuit spațio-temporal închis, din cauză că nu știam precis când va înceta efectul distructiv al acestor creaturi... De acest lucru se ocupau roboții trimiși în ajutor... Trebuiau să vegheze, să urmărească evoluția acestora... Tot ei au trimis și pe strămoșii tăi și pe alții, de fapt reprezentanți de-ai noștri, în lume (acești reprezentanți fiind programați genetic).

Fiecare dintre ei avea câte un "urmăritor" , câte un robot care îi supraveghea... În momentul în care creaturile s-ar fi anihilat, urma declanșarea operațiunii de închidere a circuitului spațio-temporal: primeați un mesaj care se conecta cu cel pe care îl aveți înscris infragenetic (așadar intercalat în codul genetic, un fel de... subrutină) și ați fi pornit la acțiune... Dacă am fi trimis întregul mesaj programat infragenetic, nu am fi știut când și cum anume să amorsăm întregul lanț de evenimente..., iar dacă am fi trimis întregul mesaj simplu, înscris în... pergament, ar fi existat riscul confuziei, al erorilor, pentru că s-ar fi putut întâmpla ca robotul supraveghetor să confunde persoana căreia îi era adresat mesajul... Tu ai fost ultimul reprezentant... Dacă și tu ai fi fost distrus, totul ar fi fost pierdut... "

Aș fi întrebat... " De ce nu a fost automatizat dinainte... întregul proces, astfel încât, atunci când creaturile, organismele sintetizate s-ar fi anihilat, prin intermediul unor detectori, să fi închis automat circuitele, sistemele și instalațiile de biosinteză ? De fapt nici eu nu am făcut mare lucru... "

Sau, aș fi întrebat... " De ce roboții trimiși de acea civilizație nu ar fi intervenit ei înșiși în procesul de biosinteză ?..."

Răspunsul ar fi fost următorul...

" Da, sunt firești întrebările... Roboții trimiși de acea civilizație nu au intervenit în procesul de biosinteză - pentru că, deși roboții aveau o mare capacitate de adaptare și de autoinstruire, cu toate că pierduseră foarte multe instrucțiuni în drumul spre Pământ, ne-a fost efectiv imposibil să îi determinăm să adopte această soluție !

În ceea ce privește prima întrebare, răspunsul este că am încercat într-adevăr și această soluție, numai că, în ultimul moment, am observat că acele creaturi, adică organismele sintetizate de noi, aveau o acțiune distructivă asupra tuturor tipurilor de detectori cunoscuți de noi... Așa încât am ales o soluție care pare complicată sau întortocheată pentru oamenii obișnuiți, dar nu uita că noi avem un alt fel de a gândi, un alt mod de a intui evenimentele. În ceea ce ne privește, am construit niște incinte în care ne-am conservat viețile... Nu credeam că materialul din care am confecționat incintele să aibă o asemenea rezistență, o asemenea duritate și nici că microatmosfera pe care ne-o creasem să fie atât de... conservativă ! De aceea am și recurs la biosintetizare ca la o soluție de ultimă salvare !... În general, asta a fost tot... "

Desigur, explicațiile de mai sus, de fapt, sunt presupuneri de-ale mele, mai mult sau mai puțin clare... Adevărul însă, nu îl voi ști niciodată, pentru că voi rămâne aici !... Aici voi rămâne, sunt hotărât ! Și, fiindcă nu am altceva mai bun de făcut, mă voi gândi la această lume absurdă și voi scrie câteva povestiri... În sfârșit, voi vedea...

Și, după un lung timp, voi îmbătrâni și uneori mă voi gândi că am rude pe o altă planetă... Niște rude îndepărtate... Foarte, foarte îndepărtate...

CĂLĂTORIE FĂRĂ ÎNTOARCERE

"Avusese niște prieteni și se topiseră, umbre încă mai palide decât cele atinse de moarte."

GÉRARD KLEIN

1. UN EXILAT SPAȚIO - TEMPORAL

Îmi amintesc despre viețile celor doi oameni pe care i-am cunoscut în alte locuri și în alte timpuri decât acest loc și acest timp în care trăiesc acum... Pe atunci eram un exilat spațio-temporal... De altfel și acum sunt tot un exilat spațio-temporal... Datorită unor împrejurări nefericite, am fost considerat periculos pentru societatea în care trăiam și am fost alungat de acolo...

Am fost depersonalizat parțial, mi s-a făcut o "spălare", tot parțială, a intelectului, am fost instruit corespunzător și am fost lăsat în acele locuri și timpuri, astfel încât nu mă deosebeam prea mult de un om obișnuit al acelor vremuri... Pe acei oameni, i-am întâlnit cândva, undeva, datorită unor împrejurări dintre cele mai stranii...

2. UN OBIECT STRANIU

Paranitus locuia singur într-o casă dărăpănată, izolată, la marginea unui oraș de provincie... În casă erau răspândite o mulțime de cărți, peste șapte mii de volume, cărți diferite, de literatură, de filozofie, de știință, de tehnică... În jurul casei creștea o vegetație abundentă, iar pe alocuri erau și niște stupi de albine. Paranitus rămăsese de foarte tânăr singur pe lume, ambii părinți muriseră și nu avea alte rude, nici mai apropiate, nici mai depărtate... De la părinți moștenise casa, cărțile și banii. Mulți bani... Era pasionat de paleoastronautică, parapsihologie, ufologie, grădinărit și apicultură... Într-o zi călduroasă de vară, Paranitus lucra în grădină. Săpa o porțiune de pământ unde intenționa să pună niște flori. Soarele începea să apună când se opri din săpat, se propti în cazma și cugetă...

"Și totuși de ce există Universul, se întrebă el, de ce ? Putea foarte bine să nu existe și atunci... nu exista... nimic ! Și totuși... există ! Exist și eu, exist și sunt conștient ! Este ceva... teribil de complicat în tot jocul ăsta !..."

Gândurile i-au fost întrerupte de căderea unui obiect greu și de dimensiuni relativ mari, chiar în apropierea lui. Obiectul, având formă elipsoidală perfectă, a căzut din... cer ! A căzut ca și când ar fi fost legat de o parașută... invizibilă !

Se apropie de obiect și îl examinează. Pe lângă forma elipsoidală perfectă, pe care o remarcă de la bun început, precum și dimensiunile relativ mari, mai remarcă și culoarea neagră cu unele reflexe albastre precum și netezimea și duritatea acestuia. Încercă să-l miște, dar nu a putut. Îi dădu ocol de mai multe ori...

"Se pare că este un... monolit, își spuse. Nu are nici măcar un orificiu sau ceva care să indice că ar fi gol sau că ar avea o structură... Ah, dacă aș fi mai puțin obosit... aș începe să-l cercetez... Dar sunt atât de obosit !... Se înserează și nu peste mult timp se va lăsa noaptea... Ah, noapte de vară minunată ! Și acest obiect straniu, venit cine știe de unde, cine știe de când... Tocmai acum și tocmai aici... Ah, sunt atât de obosit... Trebuie să mă odihnesc puțin... Chiar aici, lângă acest obiect straniu... După aceea, voi începe să-l studiez..."

3. O NOAPTE CUM NU A MAI FOST ALTA...

Luă din casă patul rabatabil și o pătură, le puse lângă obiect și se lungi apoi pe pat uitându-se fascinat când la stelele care se pierdeau în depărtare, când la obiect... Simți un fel de toropeală și totodată simți cum realitatea pe care o percepea, treptat, începea să se destrame fiind înlocuită de o altă realitate... Mai mult chiar, avea impresia că personalitatea lui dispărea încet, încet, fiind înlocuită de o altă personalitate, de un al EU, cu o altă conștiință, cu o altă viață care se suprapunea peste conștiința lui... Își dădea vag seama că această schimbare uluitoare a conștiinței lui era, într-un fel anume, cauzată de acel obiect straniu... Nu avea de unde să știe că acel obiect era un... TTP (teletranspsitron), adică un aparat, extrem de complicat desigur, care putea fi transmis în spațiu și timp, în diferite locuri și în diferite epoci... Acest aparat putea să înlocuiască o conștiință cu alta, suprapunând o experiență de viață cu tot ceea ce cuprindea ea (cunoștințe, afecțiuni, deprinderi, voință, aspirații) peste altă experiență, pe scurt, o conștiință peste altă conștiință, dirijând psihocâmpurile și respectiv psihostructurile asociate. Chiar mai mult, putea transfera în conștiința invadată, nu numai informații și reprezentări depozitate în memorie, așadar experiența de viață aparținând conștiinței invadatoare, dar și toate senzațiile și achizițiile noi ale experienței individului, ale conștiinței invadatoare, cu care era cuplat TTP – ul... Acesta dispunea de mai multe canale. Astfel, individul sau conștiința invadatoare, atât timp cât era cuplat la TTP putea "dispune" de mai multe... trupuri !... Exista posibilitatea ca indivizi dispersați în timp să aibă aceeași experiență, aceeași conștiință... TTP-urile radiau psihoenergie și neutralizau activitatea neuronilor unui creier care urma să fie "invadat"... Alte radiații psihotronice coerente (în care erau stocate sau engramate informații provenind de la sursa invadatoare) se fixau în conștiința invadată. Totodată informațiile cuprinse în vechea conștiință erau transferate TTP-ului, astfel încât exista posibilitatea ca individul cu conștiința sau psihicul "invadat", să-și recapete ulterior propria conștiință... Mai exista și posibilitatea ca noua conștiință, cea invadatoare, să coexiste cu conștiința invadată sau conștiința gazdă și chiar putea exista un "dialog" între aeste conștiințe ! În sfârșit, avea posibilitatea să genereze și să comande multe fenomene paranormale... Pe de altă parte, TTP-urile se puteau defecta, uneori fără o cauză evidentă. Era un risc care trebuia acceptat... Atât despre TTP-uri... Pe vremea aceea lucram la "Centrul de Depozitare al Aparatelor Teletranspsitron". Aici, unul dintre superrobotii însărcinați cu supravegherea acestor aparate se deregla și provocase o explozie, în urma căreia multe dintre TTP-uri fuseseră "azvârlite" în spațiu și în... timp, fiind coordonate de către acel superrobot dereglat... Ei da, se mai întâmplă și astfel de evenimente !... Nimic nu este perfect pe lumea asta !... Defecțiunea nu a fost depistată imediat, ci după un anumit interval de timp, astfel încât acestea au provocat adevărate ravagii acolo unde au nimerit !... Întrucât eu eram cel ce trebuia să supravegheze activitatea superrobotului și deoarece nu o făcusem, aceasta a constituit unul dintre capetele de acuzare ale juraților care au hotărât să mă exileze aici... Inițial, existau mai multe pedepse propuse – să fiu exilat pe o planetă pustie sau pe o stație cosmică sau să fiu dus pe o planetă cu forme de viață primitivă și lăsat în voia soartei...

Totuși, în cele din urmă, s-au luat în considerare unele circumstanțe atenuante, astfel încât jurații au hotărât exilarea mea... aici... într-un anumit loc și un anumit timp...

Așadar, revenind la Paranitus, acesta se afla sub influența acelui TTP rățacit și comandat de superrobotul dereglat, fiind cuplat cu psihicul altui individ aflat în alte locuri și alte timpuri, dar apropiate de acelea în care trăia el, Paranitus... Acest individ era un explorator solitar, un oarecare Meno, care investiga o zonă necunoscută a planetei. Conștiința lui Meno invadase aproape în întregime conștiința lui Paranitus... Totuși, vag, acesta se detașa de acest ciudat invadator, se dedubla și reușea să nu se lase copleșit... Ceea ce a urmat a fost, mai curând, un fel de contemplare a acestei conștiințe...

4. EXPLORATORUL MENO

În fața lui Meno se întindea o priveliște stranie. Vegetația luxuriantă, lianele, copacii giganți, coexistau cu un număr mare de monoliți și statui mutilate de fețe umane, de păsări, de reptile grotești, de mamifere, de animale acvatice, de nave cosmice și de forme ciudate, toate de diferite mărimi – unele minuscule, pierdute în acea explozie vegetală, iar altele gigantice. Meno înaintă cu grijă. După circa o oră de mers, dădu peste un basorelief, aflat în spatele unor liane, care reprezenta un bărbat înalt de aproape trei metri, împodobit cu migală, care își ascundea fața sub o mască de reptilă... Alături, un monolit înalt, ale cărui trăsături fuseseră distruse în mod voit, după cum se părea... Înaintând, observă sculpturi reprezentând cranii de diferite mărimi și forme – cranii deformate, cranii sparte, cranii... cuplate !... Totul era lipsit de armonie, de perfecțiune și dimpotrivă, dizarmonia, dezorganizarea, descompunerea, păreau să domnească pretutindeni... Mergând mai departe, cu greu dădu peste o clădire înaltă de aproape o sută de metri, având o formă cubică. Intrările în clădire erau astupate de vegetație și, cu greu, reuși să-și facă drum prin vegetația aceea și să intre în cele din urmă în clădire. A fost întâmpinat de un întuneric dens și nu a putut distinge nimic. Aprinse lanterna și, la lumina acesteia, văzu o priveliște stranie – o mulțime de conducte care se întretăiau și șerpuiau, scări, unele încă bune, altele distruse, apoi ascensoare defecte, gropi având o adâncime apreciabilă, construcții diferite având forme regulate... Detectorul de radiații indica o radioactivitate slabă. Cercetând în continuare, observă un fel de combinezoane asemănătoare unor costume de astronauți, cu căștile și auxiliarele respective. Mai departe, descoperi un mic reactor nuclear, iar în apropierea acestuia, descoperi niște dispozitive care nu se asemănau cu nimic din ceea ce cunoștea despre realizările tehnice ale civilizației umane din acea epocă... A mai văzut niște instalații atât de complicate încât nu putea spune la ce puteau servi... În sfârșit, într-un colț al clădirii, a găsit un morman de schelete. Un schelet era alcătuit dintr-un fel de craniu având numeroase orbite și trompe osoase continuându-se cu un fel de coloană vertebrală și unele cioturi osoase... Trompele, coloana vertebrală și cioturile osoase erau străbătute de numeroase orificii și canale... Scheletele aveau dimensiuni relativ mici și erau foarte bine conservate. Lângă această grămadă de schelete, erau foarte multe sfere translucide, identice, având un diametru de treizeci de centimetri și cântărind un kilogram, fiind de o duritate extraordinară... Luă o sferă, o puse în rucsac și se pregăti să iasă din acea clădire stranie. Îi era foame și se simțea obosit. Și deodată sesiză ceva...

Avea impresia că... trăia în două trupuri, conștiința lui, i se părea că subzista în două trupuri... Totuși nu a acordat importanța cuvenită acestui fapt... Trebuia să se înapoieze la bază. "Baza" era de fapt o casă pe care o construise în apropierea junglei, în care depozitase aparatele, armele, muniția, hrana, ustensilele și uneltele. În apropierea casei staționa un mic camion. După vreo două ore de mers prin junglă ajunsese, tocmai când se însera, la bază. Aici, după ce sorbi o supă concentrată și un suc de portocale, se trânti pe patul de campanie și adormi... Se lăsa noaptea... În depărtare, jungla își începea reprezentarea nocturnă... Țipete, urlete, răcnete se auzeau, într-o armonie stranie... Aerul era încins... Stelele sclipeau...

5. SFERELE MISTERIOASE...

După ce dormi câțva timp, Meno se trezi odihnit și, nerăbdător, scoase din rucsac sfera translucidă. O privi, o pipăi și îi constată netezimea...

"Ce ar putea fi, se întrebă, ce ? Din ce material a fost făcută sfera asta și la ce servește ?... Mai întâi să văd ce pot să fac cu laserul..."

A pus sfera pe masă, a scos laserul din camion și l-a așezat în apropierea sferei într-o poziție convenabilă. Așadar, sfera se găsea pusă în apropierea razei luminoase emisă de laser... În acel moment Meno privi stupefiat cum în spatele sferei se formase o imagine în relief reprezentând o ființă umanoidă relativ scundă... Ființa era îmbrăcată într-un costum de astronaut, se afla într-o peșteră și era înconjurată de o ceată de antropoide pe care, după cum se părea, le învăța să deseneze diferite figuri pe pereții peșterii...

Alături de această imagine era proiectată o bandă albă pe care se desfășurau semne care aveau o relativă regularitate... După primele momente de emoție, Meno își reveni și scrise cu grijă pe o hârtie semnele, după care se duse și le introduse în computer. Computerul acesta, lucra în două sisteme logice, respectiv binar și ternar având prin urmare o capacitate imensă de analiză... După un timp, computerul îl informă că era vorba de un mesaj codificat în logica ternară specială, respectiv că era parțial decodificabil și că mesajul reprezenta un fragment din... ceva, oarecum analog unui... jurnal ! Meno completează locurile nedecodificate cu... propria imaginație, făcându-l să fie inteligibil dar, inevitabil, destul de... fantezist... În fond, ce putea face ?...

"... din ce în ce simțim cum ne pierdem informațiile stocate în memorie, toate cunoștințele, toate deprinderile... Toți suntem din ce în ce mai agitați, mai deznădăjduiți... Va veni o vreme, dacă totul va continua să decurgă astfel și dacă grupul de specialiști nu va reuși să găsească un remediu, când nu ne vom deosebi cu nimic de aceste viețuitoare pe care încerc să le dreserez și să le învăț să deseneze pe pereții acestei peșteri... Atunci ne vom strânge cu toții undeva și vom... pieri... Vom pieri necunoscuți, undeva, departe, pe o planetă obscură și cine știe dacă și când, viețuitoarele de pe aici se vor dezvolta până la nivelul rațiunii, al superrațiunii !... Și doar i-am prevenit să nu trecem prin acea zonă de câmp supernoetic care a provocat catastrofa !... I-am prevenit !..."

Meno schimbă poziția sferei. De astă dată a apărut o altă imagine – o mulțime de oameni primitivi ciopleau cu dălți și ciocane, pietre de diferite mărimi, încercând să realizeze niște sculpturi, supravegheați de câteva ființe extraterestre, forțate de împrejurări să rămână pe planeta Pământ...

Alături, banda albă pe care se succedau semnele... Meno le copie cu grijă și pe acestea... Alergă la computer, introduse mesajul spre a fi decodificat, chiar și parțial, apoi îl întregi cu propria lui imaginație...

"... iată-ne, am ajuns să ne comportăm ca niște... roboți !... Rezervoarele de inteligență, de rațiune, sunt pe terminate, se pare... Am emis semnale de ajutor urgent... Sperăm că nu vor fi recepționate prea târziu... Suntem, într-adevăr, la un pas de distrugere !... Nu mai avem nici energie pentru propulsia cosmonavei, nici mijloacele de reparare a avariilor, dar ceea ce este mai grav, este scăderea lentă, dar progresivă și ireversibilă a capacității intelectuale, rațională... Capacitatea superrațională, am pierdut-o demult !... Nu ne-a mai rămas altceva de făcut decât să le învățăm pe ele, pe aceste viețuitoare cu un dram de inteligență să... sculpteze... Totuși, poate că vor evolua până la niveluri înalte ale inteligenței și poate că ne vor salva... Poate..."

Meno, schimbă din nou poziția sferei. Apăru o altă imagine reprezentând o ceată de oameni sălbatici săpând pământul, supravegheați de ființele extraterestre. Alături de această imagine, era banda albă care conținea semnele... Abia termină de transcris semnele respective că, din neatenție, Meno lovi sfera care se rostogoli puțin.

În timp ce se rostogolea, observă că imaginile se succedau ca într-un film... în relief, iar alăturat, pe banda albă se succedau ciudatele semne. Aceasta a durat cam cinci secunde, suficient însă pentru ca Meno să înțeleagă despre ce era vorba. Trebuia să rotească sfera cu o anumită viteză, să îndrepte raza luminoasă emisă de laser pe direcția unor cercuri paralele de pe sferă și să urmărească apoi mișcarea de la pol la calota sferică și ecuatorul sferei, apoi spre cealaltă calotă și în final, spre celălalt pol. Constată că rotind sfera în jurul unei axe de rotație în fața razei luminoase emisă de laser, se obținea o serie de imagini și de semne asociate. Nerăbdător, introduse în calculator mesajul scris mai înainte și apoi procedă la fel – porțiunile nedecodificate din mesaj erau completate de... imaginația sa.

"... trebuie să-i învățăm măcar să lucreze pământul, mai înainte de a ne sălbătici și noi !... Pentru noi sălbăticia înseamnă de fapt, moartea !... Pentru că va veni o vreme când vom degenera atât de mult încât ne vom întreba... de ce mai purtăm... combinezoanele... Dacă ne vom mai putea întreba !... Și atunci le vom azvârlî, iar atmosfera aceasta extrem de toxică, ne va ucide ! Nu vor mai rămâne probabil, decât... scheletele noastre... Și, de fapt, după mult timp, nu vor mai rămâne decât... sferele magice... care sunt indestructibile !... Numai acestea vor mai rămâne !... Poate că aceste vietăți pe care acum le învățăm să lucreze pământul, vor evolua și se vor dezvolta îndeajuns pentru a înțelege ce sunt aceste sfere magice și cum se folosesc și vor afla astfel, prin intermediul lor, povestea unor ființe care au fost și au reprezentat odată o culme a inteligenței, a cunoașterii, dar care acum nu mai sunt... nimic !... Am ajuns să fim... niște ființe pierdute, uitate în negurile timpului, undeva în spațiu, pe o planetă obscură... Ultimii noștri specialiști, care nu au fost atât de afectați de ravagiile câmpului supernoetic, încearcă din răspuțuri să găsească o soluție... Însă, cine știe ce fac acolo ?... Cineva mi-a comunicat că, de fapt, nici ei nu vor supraviețui prea mult timp... Sau cine știe ?... De fapt, mulți dintre specialiștii noștri s-au răspândit în alte regiuni ale planetei... Vor muri pe unde vor apuca..."

Unii au comunicat că s-au întâlnit pe undeva, pe suprafața acestei planete, cu alte ființe care au fost și ele obligate să vină și să rămână pe această planetă stranie, suferind și ele acțiunea distrugătoare a câmpului supernoetic. Ce coincidență uluitoare ! Și totuși, este și mai straniu că ființele acestea sălbatice nu par a resimți acest câmp supernoetic. Nici măcar nu sesizează acest câmp ! De ce oare ? Pe de altă parte, nu uit și n-am să uit până când mă voi sălbătici și voi pieri, nu uit că am atras atenția... ori să se schimbe ruta, ori să se pună paravanul... Dar nimeni, nimeni nu a luat în seamă pericolul !... "

Un timp Meno stătu cu privirile fixate asupra sferei... Pentru moment era nehotărât și se întreba... Să studieze mai întâi sfera pe care o avea și după aceea să se ducă să le aducă și pe celelalte sau, dimpotrivă, să le aducă pe toate, să le studieze și apoi să cerceteze și acea clădire stranie ?... După ce se învărti nehotărât prin casă, se decise – se va duce, va căra toate sferele și le va studia pe rând. Va afla probabil amănunte despre ființele acelea, despre planeta și civilizația lor, despre scopul călătoriei lor, despre drama care a avut loc... Tocmai se lumina de ziuă. Bău repede un suc de portocale, luă două rucsacuri, o carabină WM 9, o toporișcă, lanterna și se îndreptă, prin junglă, spre clădirea aceea impozantă și misterioasă... După ce a străbătut distanța care îl separa până la clădire, intră, aprinse lanterna și tocmai voia să se îndrepte spre locul în care zăceau grămezile de schelete și de sfere translucide, când, auzi un sunet semănând cu un clinchet ca de clopoței, venind de undeva din spatele său...

Era un... șarpe cu clopoței. Trebuia să se miște încet, prudent, să nu facă mișcări bruște, care ar fi putut irita șarpele... Înaintă încet, foarte încet, cu multă atenție... Voia să se depărteze de reptilă suficient pentru a se putea întoarce și pentru a trage un glonț cu arma... Înaintă încă puțin, câțiva pași și deodată simți cum cade în gol... Dar nu era o cădere vertiginoasă, ci una lentă, lentă, ca a unui fulg de zăpadă...

6. PLECAREA

În acel moment, legătura care se stabilise între Paranitus și Meno se întrerupse. Paranitus observă cum conștiința invadatoare se retrage încet, încet, rămânând numai propria lui conștiință și amintirea a ceea ce se întâmplase. Se simțea epuizat... Se ridică de pe pat, intră în casă și mănă, apoi se întoarce în grădină. Era din nou noapte. Se uită la ceas și constată că trecuse o zi și că zăcuse o zi întreagă pe pat, într-o stare greu de definit... Apoi observă că obiectul acela straniu se ridică de pe pământ și dispăru în noapte. Rămase așa, împietrit, cu privirile pierdute în depărtare...

"Ce a fost asta ?" își repeta obsesiv întrebarea. Așteptă apoi toată noaptea, în speranța că obiectul se va reîntoarce sau că un alt obiect va mai cădea din cer. Dar nu se mai întâmplă nimic. Noaptea s-a scurs liniștită și zorii unei alte zile s-au ivit. Dar a trecut și ea, a venit iar noaptea... Zile și nopți au trecut de atunci... Paranitus era dominat de o dorință chinuitoare de a pleca... Era chinuit de... tentația depărtărilor... Totuși prudența îl făcea să rămână pe loc. Oscila între dorința și teama de a pleca, între dorință și renunțare... Viața lui devenise insuportabilă deoarece nu reușea să ia o decizie...
Își tot spunea...

"Între tentație și urmări... Ce s-ar întâmpla dacă nu voi pleca ? Cred că voi muri de curiozitate și de zbucium... Pe de altă parte, stelele, când le privesc, mi se înalță sufletul, spiritul mi se umple de o plenitudine, de o măreție pe care nu o pot exprima în cuvinte... Mă simt atras și aș vrea să zbor spre stele..."

Trebuia să se întâmple ceva care să îl determine să se hotărască... Într-o zi, plecând de acasă de dimineață, la niște cumpărături, găsi la întoarcere o parte din casă mistuindu-se în flăcări... Totuși, paguba nu a fost prea mare pentru că nu arsesse decât o magazie și o cameră, focul stingându-se ca prin minune, neprovocând alte distrugerii. În urma acestui eveniment, s-a hotărât să plece. Vându tot, strânse și restul de bani, astfel încât a putut să își cumpere un mic iaht și porni apoi spre... necunoscut !... Se simțea ca un nou născut. Respira cu nesaț aerul și avea sentimentul unei... plenitudini. Se simțea liber, avântându-se în lumea necunoscută care îl primea cu bunăvoință.

Dar ce avea să-i mai rezerve viitorul, asta nu mai putea ști...

7. ÎN ALTE TIMPURI...

Cât timp a căzut așa, ca un fulg, nu a putut spune. După un timp nedefinit, se trezi orbit de lumina unui soare strălucitor. În jurul lui creștea o vegetație diversă răspândită printre stânci... Aerul era curat, iar vremea era caldă... În afară de stânci, de vegetație, de bolovăniș, de cerul pe care se plimbau nori leneși ce păreau de vată, în afară de toate acestea... nu mai era nimic ! Vântul abia dacă adia. Și o liniște apăsătoare, domnea pretutindeni...

"Unde mă aflu ? Și ce se întâmplă ?" se întreabă Meno. Este tulburător să nu ști unde te afli, în ce epocă... Se pare că am nimerit într-un... tunel spațio-temporal și am făcut o regresie în timp, o călătorie în timp și poate că și în spațiu ! Acum... încotro ?"

A mers mult, până a ajuns într-un loc în care vegetația devenise abundentă și unde pășteau turme de animale asemănătoare cu taurii... Se opri din mers și privi... Acestea erau într-adevăr asemănătoare cu taurii, însă erau mult mai mari... Un astfel de animal îl observă pe Meno și, datorită unui impuls ciudat, se repezi spre el, îndreptându-și coarnele imense în direcția exploratorului, care, puțin înspăimântat, îl împușcă...

Se apropie de animalul ucis, îl ciopârți, apoi prăji o bucată de carne și o mănă. Merse apoi câțiva kilometri, în direcția unui râu cu apă lipede. Bău și se răcori... Stătu apoi câțva timp și se gândi încotro să meargă. În cele din urmă s-a decis să pornească de-a lungul râului... Și a mers zile și zile în șir... Dar, după un timp, a constatat că durata unei zile nu coincidea cu aceea cunoscută, durata era mai scurtă cu circa douăzeci de minute. Își aminti de niște ipoteze referitoare la descreșterea constantei atracției universale în timp, precum și de corelația dintre această descreștere și durata zilei terestre. Pe baza unor calcule pe care le efectuă la repezeală, se gândi că ar trebui să se găsească în era neozoică, aproximativ pe la sfârșitul terțiarului, așadar la o depărtare temporală cuprinsă între aproximativ cincizeci și cinci și șizeci și cinci de milioane de ani, din momentul în care a fost "azvârlit" în timp...

"Dar numai în timp ?" se întreabă neliniștit Meno.

Privi firmamentul și observă o altă configurație a constelațiilor, care corespundea în general cu aceea pe care ar fi trebuit să o aibă în epoca respectivă, adică sfârșitul terțiarului, și despre care știa câte ceva din cărțile de astronomie pe care le studiase... Tot cercetând firmamentul, se obișnuie cu pozițiile și formele constelațiilor, compară configurațiile lor din epoca din care venise cu acelea în care ajunsese și încercă să determine locul unde se afla. În cele din urmă a ajuns la concluzia că fusese translatat sau "azvârlit" nu numai în timp ci și în spațiu, găsindu-se la o depărtare de aproape o mie de kilometri de locul în care se găsea când explora acea regiune stranie din junglă...

"E bine totuși că nu am nimerit pe fundul unui ocean sau... pe Lună !" își spuse oftând. Au urmat zile în care merse de-a lungul râului, drum lung, care părea că nu se mai termină. Vremea se menținea caldă. Într-o zi, ajungând lângă o pădure de foioase, se gândi să-și construiască o plută. Tăie câțiva copaci cu toporișca și îi legă cu tulpinile unor plante agățătoare... După ce construi pluta, se aprovizionă cu diverse alimente, cu vânat, rădăcini, semințe, cu apă și porni la vale. Pe măsură ce înainta, râul se lărgea și, după un drum lung, se vărsa într-un fluviu... Au urmat iarăși zile și nopți care se scurgeau lent, monoton... Era singur și simțea un fel de extaz al singurătății, fiind conștient de faptul că era probabil primul om care... nimerise în neozoic, pe la sfârșitul terțiarului... Știa în general cum avea să evolueze această lume din terțiar, care vor fi evenimentele care se vor produce... Era un fel de... profet !... Cuprins de exaltare, de beatitudine, nu observă că ajunsese la locul în care fluviul se vărsa într-o mare întindere de apă... Nu observă că, trecând de deltă, intră în ocean, care îl primi... binevoitor... Cel puțin pe moment... Au urmat zile liniștite, în care vântul abia dacă adia... În acele zile, Meno cugeta, pescuia, dormea. Se simțea fericit... Când îi era sete, bea din apa pe care o depozitase în niște vase din lemn. Nu se gândise ce va face atunci când se va termina apa potabilă... Deocamdată avea suficientă și nu voia să stingă acel extaz de care nu mai fusese cuprins niciodată... Dar această stare se termină... Într-o noapte, oceanul se dezlănțuie... Vântul urla, valurile se ridicau în înaltul cerului și apoi cădeau mânioase, spărgându-se în nenumărate fragmente... Pluta și Meno erau ca un grăunte de nisip în imensitatea oceanului dezlănțuit. Speriat, Meno se legă de plută și așteptă să treacă furtuna... Dar aceasta continua și parcă nu avea sfârșit... La un moment dat, Meno simți o lovitură în ceafă și își pierdu cunoștința...

8. MACROCEFALII

Când se trezi, se găsea închis într-un cilindru transparent, prin pereții căruia observă niște instalații și configurații complicate.

A fost cuprins de o stare de toropeală... Pleoapele îi deveniseră un fel de ecrane pe care erau proiectate imagini dintre cele mai stranii... Totodată, creierul lui primea semnale pe care le decodifica, undeva în subconștient și care erau mesaje care veneau de undeva, din împrejurimi... Astfel, "văzu" un obiect de formă lenticulară, despre care a înțeles, decodificând mesajul în străfundurile subconștientului, că era locul unde se afla și că era de fapt o navă capabilă să se deplaseze prin toate mediile – acvatic, terestru, aerian și cosmic... A mai înțeles că era transportat spre un submarin gigant, de fapt un laborator subacvatic...

"Dar al cui ?" se întrebă neliniștit Meno...

Înapoia ploapelor au apărut imagini reprezentând niște forme asemănătoare unor caracatițe care își agitau tentaculele în semn de salut... În continuare Meno a perceput un mesaj care îl tulbură profund, ulterior, când, în clipele de liniște de dinaintea mării anabioze la care trebuia să fie supus, se gândea la mesaj și la soarta lui și a macrocefalilor – după cum denumise acele ființe ciudate, denumire care înseamnă... "creier mare" sau "cap mare"...

"... suntem reprezentanții unei civilizații care actualmente este înfloritoare... Suntem caracterizați de o inteligență dezvoltată și posedăm cunoștințe vaste și profunde despre Univers. Știm să studiem timpul, desigur, cu aproximație, pentru că este inevitabil aceasta; știm, spre exemplu, care a fost evoluția planetei și care va fi viitorul ei...

Totuși, încă nu știm totul, spre exemplu cum să efectuăm călătoria în timp... Știm de unde ai venit, din ce epocă și care au fost împrejurările care au determinat teleportarea ta în timp și spațiu... Știm și despre ființele acelea despre care ai aflat câte ceva, acelea care au avut de suferit de pe urma acțiunii unor așa-numite câmpuri supernoesice... Aceste câmpuri sunt foarte periculoase, iar acțiunea lor este practic imprevizibilă... De altfel știm că și civilizația noastră va degenera atât de mult, vom ajunge atât de jalnici, încât vom fi confundați cu... banalele caracatițe pe care le ști... Când se va produce aceasta însă, nu putem ști cu exactitate... Dar până atunci vor mai trece milioane de ani... Actualmente planeta aceasta este un fel de... punct nodal, este o intersecție sau un loc de loc de întâlnire pentru diverse ființe în cadrul călătoriilor interplanetare și chiar intergalactice ! Vin aici cele mai bizare ființe din galaxie precum și din alte galaxii... Pe de altă parte, am reușit să contactăm niște ființe terestre deosebite... Acestea s-au format și apoi au viețuit în perioada... fierbinte a planetei, având o altă constituție, o altă structură decât a noastră... Pe măsură ce planeta s-a răcit, ființele acestea, s-au retras înspre centrul planetei, adaptându-se, în decursul timpului la acest mediu... Sunt ființe stranii, bizare... Civilizația noastră a realizat câte ceva, spre exemplu, instalații complexe, construcții grandioase și vom mai realiza, iar unele vor rezista acțiunii distructive a timpului și vor fi socotite drept... enigme ale istoriei, de către ființele cu care te asemeni, atunci când aceste ființe vor apare și se vor dezvolta... Noi, atunci, vom fi dispărut, demult, demult... Aceasta ne este soarta, o știm și nu ne temem... Tu vei fi transportat într-o navă-laborator unde vei fi supus la o anabioză de lungă durată... Adică trupul tău va fi pus într-un mediu special astfel încât toate funcțiile tale biologice vor fi aduse până la limita dintre viață și moarte... Astfel, o mare parte din procesele de uzură ale organismului, de îmbătrânire, vor fi foarte mult diminuate iar altele vor fi chiar suspendate... Aceasta va permite supraviețuirea ta o perioadă foarte mare de timp, aproape nelimitată !... Câțiva dintre noi, vor fi supuși de asemenea la anabioze de diferite durate... Și acum... Adio... Mai târziu, poate vei afla mai multe despre noi, despre alții... Poate..."

Meno a fost transportat la giganticul laborator care se deplasa încet pe fundul oceanului. A fost introdus într-o incintă cilindrică, alături de care se aflau foarte multe instalații complexe realizate de către macrocefali și... marea anabioză a fost inițiată... Lungul "somn" de zeci de milioane de ani începuse...

9. ÎNTÂLNIREA

Paranitus se găsea în largul oceanului. Era o zi obișnuită pentru acea perioadă a anului, cu un soare strălucitor și cu vânt slab. Se simțea foarte bine și se hotărî să facă o plimbare subacvatică. Își puse costumul de scafandru, luă un harpon și nerăbdător, plonjă în apele oceanului... La început, feeria adâncurilor îl vrăji. Se scufundă din ce în ce mai mult, iar oceanul își arăta măreția și splendoarea cu generozitate.

Furat de peisajul fascinant al adâncurilor oceanului, Paranitus nu observă că în spatele lui o caracatiță uriașă a întins unul dintre tentacule pentru a-l încolăci în jurul trupului său... Și după câteva secunde, Paranitus a fost înfășurat de tentaculul caracatiței apoi a fost învăluit de o mulțime de alte tentacule. Apoi a fost purtat prin apă cu o viteză amețitoare... Nu a mai știut apoi nimic, leșină, iar când se trezi, observă că era așezat pe un podium, într-o încăpere prin pereții căreia radiau fluxuri de lumină galbenă. Era singur și privea fix, năucit, spre tavan... Nu peste mult timp, văzu o formă umanoidă trecând prin... perete ! Uitându-se la individul care tocmai intrase în încăpere, Paranitus a avut impresia că îl cunoaște de undeva... Îi spuse aceasta și spre mirarea lui, individul îi răspunse...

- S-ar putea... În viața mea am avut de-a face cu mulți, cu foarte mulți oameni, așa că nu este de mirare... Sunt explorator și mă numesc Meno...
- Nu... Acum știu. Te-am cunoscut altfel, în alt mod... Într-o seară, pe când lucram în grădină, am văzut că un obiect a căzut de undeva, din cer !... Apoi, fiind foarte obosit, am adormit lângă obiect și am "văzut", am simțit, am... "participat", în starea aceea hipnotică, așa zice, la descoperirea urmelor lăsate de ființele inteligente, degenerate, obligate să rămână pe Terra... După aceea, când te-ai dus după... celelalte sfere și ai dispărut, s-a întrerupt și legătura dintre conștiințele noastre și de asemenea s-a întrerupt și... somnul acela straniu...
- Da, da și eu am avut atunci impresia că se întâmplă ceva cu... psihicul meu... Însă nu știam ce anume se întâmplă... Pe de altă parte, eram captivat de ceea ce descoperisem... Dar... de ce te uiți atât de mirat la mine ? Ești poate mirat că... folosim același limbaj pentru a ne înțelege ? Nu ar trebui să te mire deoarece, fiind explorator, sunt obligat să cunosc multe limbi străine...
- Dar ce cauți aici și cum ai ajuns ? Întrebă mirat Paranitus.
- Iată ce caut și cum am ajuns aici... Când am ajuns în acel loc bizar, unde se găseau sferele translucide, am fost... teleportat în spațiu și timp, de către un câmp de forțe, ori ce-o fi fost, nu pot ști... M-am trezit în... neozoic, pe la sfârșitul terțiarului, undeva, într-un loc depărtat cu aproximativ o mie de kilometri nord-vest de locul în care mă aflam... După ce am parcurs foarte mulți kilometri, fie în marș, fie pe calea apelor, pe o plută, am intrat într-un ocean. Apoi s-a declanșat o furtună. În timpul desfășurării furtunii, ceva m-a izbit în ceafă, am leșinat și apoi, după un timp, m-am trezit în interiorul unei nave aparținând unor ființe inteligente, reprezentând o civilizație care acum este aproape dispărută... Mi s-au comunicat câteva informații despre viața lor, apoi am fost condus într-un laborator subacvatic și am fost supus unei... anabioze care a durat de atunci, de la sfârșitul terțiarului, până acum...
- Sunt curios să aflu cum ai fost reperat și adus aici, precum și de ce ai fost adus aici...

- Îți voi spune, dar mai întâi vreau să aflu și alte aspecte legate de prezența ta aici... După ce anabioza a luat sfârșit și am fost iar conștient, am observat schimbările survenite de-a lungul milioanelor de ani de evoluție și deodată mi-am amintit de relatările acelor ființe, pe care le-am denumit macrocefali, din cauza mărimi, a ponderii sistemului lor nervos... De la ei am aflat câte ceva despre existența unor ființe care se formaseră în perioada "fierbinte" a Pământului și care, pe măsură ce planeta se răcea, se retrăgeau spre zonele fierbinți, adică spre centrul Pământului... Este limpede, mi-am spus, că este vorba despre ființe care au ca atom preponderent în alcătuirea structurii lor biochimice, siliciul... Sunt așa-numitele ființe "bazate" pe siliciu, spre deosebire de noi care suntem ființe structurate pe carbon... Și atunci mi-a venit în minte o idee care m-a înspăimântat, pur și simplu !...
- Ce idee ? Întrebă surprins Paranitus.
- Mă gândeam că aceste ființe "bazate" pe siliciu, despre care nu știu cum arată, ce constituție au și ce posibilități, dar despre care pot face câteva presupuneri, aceste ființe așadar, ar putea dirija sau coordona evoluția ființelor "bazate" pe carbon și pe care le-am denumit biocarbofile adică... "iubitoare de carbon"... Ființele "bazate" pe siliciu sau biosilicofilele sau "iubitoare de siliciu", caută un mediu bogat în energie, capabil să le satisfacă necesitățile lor de supraviețuire. Dintr-un motiv sau altul, nu pot migra decât pe porțiuni limitate ale spațiului, adică, să zicem că nu pot să construiască nave cosmice cu ajutorul cărora să se deplaseze prin spațiu, în diferite locuri de interes așa cum fac unele biocarbofile... Cu toate acestea, pot influența activitatea și evoluția lor, adică a biocarbofilelor... Ei bine, iată la ce m-am gândit...
- Sunt foarte interesat să aflu la ce te-ai gândit, spuse Paranitus.
- Atunci când mediul lor subteran se va răci, vor fi nevoite să acționeze asupra civilizației umane, care cunoaște structura materiei, precum și tehnologiile de producere a reacțiilor termonucleare. Ar putea induce producerea acestora, spre exemplu într-un război termonuclear și astfel s-ar crea energie suficientă pentru a le asigura acestora... mediul lor favorabil de viață !... Este desigur, o presupunere a mea, poate absurdă, poate copilărească, poate naivă... Însă am vrut să comunic și altcuiva această idee, această presupunere. Uitându-mă în jur, am văzut că se mai găseau pe nava-laborator câțiva macrocefali și am încercat să realizez un contact cu ei... Am reușit, în cele din urmă, să stabilesc o legătură cu ei și le-am comunicat și lor presupunerea sau ideea pe care ți-am prezentat-o mai înainte... Nu au avut nimic de comentat... Într-una din zile, mă aflam într-o încăpăre unde, pe niște ecrane, puteam observa întinderile nesfârșite ale oceanului, precum și un iaht care apărea ca un punct în depărtare... După un timp, pe unul dintre ecrane, imaginea se focaliza pe iaht și... pe dumneata... Atunci am încercat să-i determin pe macrocefali să te aducă aici... Au fost de acord și au trimis un robot coloidal să te aducă și care după cum ai văzut... te-a adus... Acum să-ți spun și de ce te aflu aici... Am presupus că, din moment ce ce te afli singur în largul oceanului cu iahtul, erai un explorator solitar și voiam să-ți propun să participi la o expediție deosebită... M-am gândit să ne folosim de acest laborator al macrocefalilor și să ne deplasăm într-un loc favorabil pentru a efectua un foraj foarte adânc, spre centrul... Pământului ! Apoi să cercetăm zona, fiind ajutați de macrocefali... Ce zici ?...

- Da, se poate... Numai că, te întreb, de ce nu au făcut acest lucru... macrocefalii sau alte ființe evolute ? De ce să facem noi ceea ce alții, incomparabili mai evoluți decât noi, nu au făcut ?
- De unde știi că nu au făcut ? De unde știi că nu au cercetat și acest... aspect al realității ?

Așadar, au început să elaboreze planul expediției, care consta, pe de o parte în a-i determina pe macrocefali să-i ajute, iar pe de altă parte, consta în stabilirea unui loc optim pentru efectuarea forajului, apoi în sintetizarea unor costume de protecție adecvate... mediului pe care aveau să-l exploreze... Au trecut la acțiune...

10. EXPEDIȚIA

După ce i-au convins pe macrocefali să-i ajute, au căutat o regiune favorabilă forajului. Regiunea a fost găsită la circa opt sute de kilometri distanță de locul unde se aflau inițial. S-au ocupat apoi de realizarea costumelor de protecție și a unor aparate și mașini necesare expediției. După ce au terminat aceste activități preliminare s-au pregătit să înceapă forarea. Au convenit ca acesta să fie efectuat de către macrocefali cu ajutorul unor dispozitive și instalații speciale, dar cu toate acestea, se desfășura greu... Zilele treceau și pe măsură de înaintau, forarea devenea din ce în ce mai greu de executat. În sfârșit, după mari eforturi, au ajuns într-un loc unde au dat peste o substanță vâscoasă. Au amenajat apoi spațiul forat, au instalat un lift, apoi, ajungând într-o zonă în care substanța devenea vâscoasă, au introdus niște conducte, iar în final au ajuns într-o zonă în care era un câmp de forțe intens, dincolo de care nu mai puteau înainta. Au încercat să ocolească acel câmp de forțe, săpând mai multe tuneluri, până când au ajuns într-o zonă liberă. În această etapă au intrat în acțiune Meno și Parinitus. Ajungând după un timp în zona liberă, au observat că aceasta era de fapt o cavitate umplută cu plasmă. Totodată au mai observat niște obiecte vâscoase, asemănătoare lavei vulcanice fierbinți, care își schimbau în permanență forma și culoarea. Temperatura era ridicată, iar detectoarele de radiații indicau existența unei radioactivități intense... Erau însă bine protejați de costume. Deodată, unul dintre acele obiecte vâscoase luă forma unui val uriaș care se ridică în fața celor doi exploratori... Au încercat să-l îndepărteze folosind absorbatoarele de energie. Acestea erau dispozitive construite pe baza efectului "dasar", efect care consta în amplificarea absorbției stimulate a radiației, fiind oarecum invers efectului laser, care consta în amplificarea emisiei stimulate a radiației... Se vedea că valul se contorsiona și încerca în toate felurile să nu se miște din fața celor doi oameni. După câțva timp, Meno și Parinitus au avut impresia că aud un glas, un glas straniu, diferit de toate glasurile cunoscute, care părea că vine de departe, de foarte departe, trecea prin costumele lor de protecție și se stingea în conștiințele lor...

"De ajuns ! Opriți funcționarea aparatelor ! "

S-au supus ordinului și au așteptat... După un timp, glasul continuă...

"De acum înainte, voi nu veți mai aparține nimănui !... Veți fi ca niște străini în această lume ! Veți fi expulzați în Cosmos și veți fi răătăcitori printre stele !..."

Glasul a tăcut, valul s-a retras și în locul lui a apărut un obiect de formă elipsoidală de mari dimensiuni. O deschidere în acel obiect, o ușă, le permitea să intre. După ce au intrat, ușa s-a închis ermetic... Au explorat interiorul obiectului și au constatat că era o cosmonavă cu propulsie supergravitațională, echipată cu tot ceea ce era necesar pentru a le putea satisface nevoile biologice și psihice... Nu au sesizat momentul plecării. După ce au terminat de cercetat nava, deodată, au apărut niște ecrane imense, iar pe ele erau niște imagini stranii, reprezentând niște entități bizare... Erau niște conglomerate... plasmatice, care aveau cele mai ciudate forme...

11. HIPERBIOIZII...

După un timp, se auzi un glas profund, cavernos, care venea parcă din toate direcțiile...

"Aceștia sunt hiperbioizii. Nu au o formă distinctă, ci dimpotrivă, permanent variabilă, ceea ce nu înseamnă că nu au o individualitate... Unii hiperbioizi, au o viață de miliardimi de secundă, alții au o viață mai lungă, durata crescând treptat, iar alții au o viață lungă, de miliarde de ani... Aceștia din urmă sunt dispersați prin Cosmos și nu pot fi detectați decât foarte greu... Unii hiperbioizi se mișcă foarte lent, alții se mișcă foarte rapid... Ceea ce vedeți sunt primii hiperbioizi formați la puțin timp după... Marea Explozie, în urma căreia s-au format stelele, constelațiile, galaxiile... În acea eră a Universului se formaseră și alte sisteme cuantice, altele decât nucleeele, atomii, moleculele... cum ar fi... hiloizii, quarkonii, sisteme care pe atunci erau stabile și care intrau în componența structurii hiperbioizilor. Odată cu trecerea timpului, hiperbioizii s-au diversificat... Așadar acestea sunt printre primele ființe, protoviețuitoarele care s-au format în perioada Universului fierbinte și au generat, într-un anumit mod, ființe în structura cărora atomul de siliciu are un rol preponderent... De fapt hiperbioizii provin din PROTOBIOS, prima formă de viață din Univers, creată de către forțele cosmice... Atenție acum ! Cosmonava în care vă aflați, va efectua o transcrone, adică un salt temporal în viitor..."

Glasul a tăcut, iar imaginile de pe ecran au dispărut...

12. VIAȚA PE COSMONAVĂ

Glasul se auzi din nou...

"Sunteți sub controlul și în grija sistemelor de reglare și control ale cosmonavei, adică ale stenoautomatelor și veți fi instruiți să manevrați cosmonava... Instrucțiunile pe care le veți primi vă vor conferi o libertate limitată... Cât timp sunteți în cosmonavă, procesele se vor desfășura astfel... Veți continua să îmbătrâniți treptat, după care veți începe să întineriți, până la vârsta primei tinereți, apoi procesul de întinerire va înceta și veți îmbătrâni din nou, după care, iarăși veți începe să întineriți... Veți parcurge acest ciclu, luați aminte, cât timp veți fi în cosmonavă. Odată părăsită cosmonava, vă veți continua evoluția voastră naturală, din stadiul în care vă aflați în momentul respectiv. Dacă veți fi tineri, în acel moment, veți îmbătrâni, însă fără a mai putea relua apoi procesul de întinerire..."

Glasul a tăcut din nou. Meno și Parinitus s-au privit năuciți, apoi s-au liniștit... Apoi, viața lor pe cosmonavă a continuat într-un mod pe cât de plăcut, pe atât de util, cu atât mai mult cu cât timpul nu mai era important...

Pe ecrane apăreau imagini arătând imensitatea Cosmosului, în toată splendoarea și în toată înfricoșătoarea lui măreție... Vedeau fulgere care apăreau și dispăreau, vedeau sclipiri și întunecimi, vedeau stele nenumărate care se perindau prin fața cosmonavei... Iar cosmonava străbătea ca o nălucă spațiul, cu o viteză colosală...

Câteodată, un ecran se lumina și pe el se puteau observa imagini ale unor civilizații... Apoi alte imagini ale unor ființe primitive, apoi imagini reprezentând realizări ale unor civilizații evoluate... Viața se scurgea astfel liniștită și părea fără sfârșit... Se scurseseră nenumărate cicluri îmbătrânire – întinerire... Între timp au învățat, îndrumați de Glas, să manevreze cosmonava – să-i mărească sau să-i micșoreze viteza, să o oprească și să o pornească... În ceea ce privește motorul supergravitațional, nu dădea încă semne de uzură. Asimilaseră o mulțime de cunoștințe cu ajutorul computerelor de bord pe care învățaseră să le utilizeze tot sub îndrumarea Glasului... Însă cine era cel care transmitea instrucțiunile prin intermediul Glasului, nu au aflat... Îl numeau Glasul...

Au mai aflat că, dacă o formațiune biologică sau o civilizație este mai dezvoltată, atunci este și mai... morală... Perfecțiunea unei civilizații de exemplu, este proporțională cu perfecțiunea ei morală care exclude violența, intervenția dură sau transformările distructive... Aceasta însă cu excepția cazurilor când diferiți factori amenință însăși existența acestor civilizații... Într-unul din ciclurile îmbătrânire – întinerire, atunci când se aflau în faza de îmbătrânire, în timp ce studiau niște imagini ale unor asteroizi, la un moment dat, pe un ecran s-au prefigurat niște imagini de pe o planetă care gravita în jurul unei stele strălucitoare... Erau niște imagini de o armonie perfectă care îi fascina... Imaginile, de o frumusețe incomparabilă, îi domina, îi subjuga, deși nu ar fi putut să o descrie în cuvinte... Paradoxal, poate, dar acea frumusețe era indescritibilă ! Nu se asemena cu nimic din ceea ce văzuseră, însă, privind imaginile, aveau sentimentul sublimului... Au denumit planeta EUTOPIA, adică "loc bun" , și au hotărât să rămână aici pentru un timp îndelungat...

13. EUTOPIA

Cosmonava a intra în atmosfera planetei și a coborât lin, așezându-se pe solul acesteia. Analizele efectuate de telesenzorii cosmonavei asupra compoziției chimice a atmosferei, indicau că aceasta era respirabilă. Mai indicau că mediul ambiant era nepericulos pentru viață, așa încât Paranitus și Meno au ieșit din cosmonavă îmbrăcați în costume ușoare, pășind sprinteni pe solul moale. Respirând acel gaz care alcătuia atmosfera, au simțit cum prind noi puteri, cum întinereau, fiind cuprinși de o stare de beatitudine și chiar de exaltare... Atmosfera aceea era atât de pură, de regeneratoare, de benefică, încât au uitat complet de ei înșiși... Erau... fericiți, ca niciodată în viața lor !... Simțeau că trăiau, simțeau că pluteau... Dar ce nu simțeau ? Aveau senzații complexe, imposibil de descris... Senzațiile și percepțiile erau atât de intense încât le umpleau conștiința și aveau certitudinea că așa trebuia să fie paradisul ! Nu aveau nevoie de nimic, pentru că aici aveau totul – viață, eternitate, fericire... Cele mai mici dorințe ale lor se preschimbau aici în realitate, iar personalitatea lor devenise mai puternică, mai complexă... Aveau vise "reale", aveau trăiri complexe, aveau posibilități și forțe de neînchipuit înainte de a ajunge aici...

Puteau comunica între ei la distanță, puteau vedea, la dorință, imagini aflate la mare distanță spațio-temporală, puteau deplasa obiecte mari concentrându-se asupra lor, se puteau deplasa ei înșiși la mari depărtări, fără un efort deosebit...

Dar ce și câte nu puteau face ? Acum puteau percepe și înțelege lumi de o complexitate copleșitoare, lumi pentru care structurile spațiale și temporale se diversificau și se complicau, lumi pentru care materia avea alte atribute decât acelea obișnuite... Trecutul și viitorul erau, în mod straniu, simultan incluse într-un prezent perpetuu... Au simțit că au căpătat o viață în plinătatea forțelor, o viață fără sfârșit... Așa simțeau !...

Și mai simțeau cum, ciudat, vechiul trup se transformase în altceva, avea altă formă, avea altă structură, alte funcții... Parinitus îi spusese odată lui Meno...

— Îți amintești de cosmonava care ne-a adus aici, Meno ? Ce-ai zice să o vizităm, vrei ? Au vizitat cosmonava și au găsit-o exact așa cum o lăsaseră atunci, demult, când au ieșit din ea ! Intrând în interiorul cosmonavei, au observat că unul dintre computere emitea două mesaje scurte, care se repetau parcă la nesfârșit...

Primul mesaj:

"... Planetă cu activitate biologică... Planetă vie ! Bioplanetă ! Bioplaneta EUTOPIA... Atmosfera pură este regeneratoare, permițând existența vieții, în principiu la nesfârșit, fiind de fapt rezultatul activității unei formațiuni biologice exotice... Bioplaneta reprezintă ultima rămășiță din prima formațiune biologică a Universului, adică din PROTOBIOS..."

Al doilea mesaj:

"... Navă cosmică având direcția spre bioplaneta EUTOPIA... Atenție ! PERICOL !"

14. SFÂRȘITUL ...

Cosmonava care se îndrepta spre "bioplaneta EUTOPIA" era de fapt aceea în care mă aflam eu. După povestea cu aparatele teletranspsitron (TTP), fusesem trimis să hoinăresc prin spațiu, în așteptarea judecății... Credeam că sunt liber și voiam să găsesc o planetă care să permită menținerea vieții. Intenționeam să efectuez niște experimente și niște studii referitoare la comportarea unor microorganisme, la evoluția lor, la interacția lor cu alte organisme și microorganisme... Despre aceste experimente și studii nu anunțasem nimic la Centrală, considerând că, deoarece nemaifiind supravegheat și supus la diverse restricții, după cum bănuiam, aveam libertatea de a face, în principiu tot ceea ce voiam, fără să mai anunț pe nimeni... Am ajuns pe această planetă stranie și am început experimentele. Am răspândit microorganismele în atmosferă și am constatat că acestea se înmulțeau extraordinar de rapid !

Am răspândit apoi diverse virusuri, diverse organisme, diverși roboți coloidali și nanoroboți (adică roboți moleculari), încercând să stabilesc modul lor de interacțiune. În timp ce efectuam aceste studii, i-am întâlnit pe cei doi oameni, pe Meno și Parinitus. Am descoperit și cosmonava lor. De fapt, despre existența acestora am fost avertizat de către sistemele de detecție de pe cosmonava mea, însă nu am luat în considerație informațiile respective... Cu toate că ambianța era propice vieții, nu mă aventurasem în explorarea planetei fără să folosesc costumul de protecție și micronaveta.

Nu știam de ce, dar simțeam o oarecare ostilitate față de această... bioplanetă...

Voiam să efectuez studiile și apoi să plec...

După câțva timp, i-am cunoscut bine pe Meno și pe Parinitus. Am aflat povestea vieții lor și apoi am încercat să-i conving să mă însoțească după ce voi termina cercetările... După alt timp, i-am văzut agitându-se, iar apoi au început să-mi transmită telepatic următoarele gânduri...

"BIOPLANETA... INVADATĂ... UCISĂ... DE TINE ! DE CE AI ALES TOCMAI EUTOPIA PENTRU A EFECTUA STUDIILE ? PRIN STUDIILE TALE AI UCIS EUTOPIA ! VA MURI ȘI VOM MURI ȘI NOI ! OH, CE-AI FĂCUT ?... PLEACĂ !..."

Ascultând de acest îndemn, m-am instalat în cosmonavă și m-am îndepărtat de bioplanetă, așteptând să văd ce va urma... Bioplaneta a început să se cutremure, să se balanseze pe orbită și în final, printr-o explozie extraordinară, a fost pulverizată în spațiu...

După acest tragic sfârșit al studiilor mele, am fost detectat de către Centrală și judecat, în regim de urgență, fiind acuzat, în primul rând, de neglijență în supravegherea superrobotului, care dereglându-se, produsese împrăștierea aparatelor teletranspsitron (TTP) în spațiu și timp, apoi, în al doilea rând, am fost acuzat de neglijență criminală în efectuarea studiilor la scară planetară... După lungi deliberări s-a dat verdictul...

Judecătorii au considerat că sunt un individ periculos (chiar dacă s-a avut în vedere că tot ceea ce făcusem s-a datorat numai neglijenței, așadar nu am acționat premeditat)... Prin urmare, verdictul a fost – VINO VAT !... Iar pedeapsa a fost... EXILUL...

Exilul pe planeta Pământ, undeva pe la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI, într-o regiune din sud-estul unui continent numit Europa !...

Ce pot să fac ? Nu pot nici să sper, dar nici să fiu disperat... Știu bine că între speranță și disperare nu este decât un pas... Așa încât, sunt foarte curios să văd ce va mai fi !...

CHIPUL DE PE CER

"Există printre realitățile care ne stau în față, unele în puterea noastră și altele independente de voința și puterea noastră."

EPICTET - MANUALUL, P5

Înainte de toate trebuie să spun că, în copilărie, mi-am petrecut multe vacanțe la țară, într-o comună numită Adâncata, situată la confluența dintre râurile Cricov și Prahova. Veneam aici la niște rude apropiate, la un unchi, care se numea Culai și la o mătușă, căreia îi ziceam... tanti Angela... Încă mai păstrez în memorie, parfumul și atmosfera acelor zile, demult apuse... Aici s-au petrecut multe evenimente, dar a fost o întâmplare deosebită pe care vreau să o povestesc, o întâmplare care m-a impresionat foarte mult... O voi povesti, folosind... cuvintele mele de atunci, de demult, fiindcă am avut grijă să o consemnez pe un caiet...

<< Dimineață caldă. Frumosul astru răspândea cu bunăvoință lumina cea de toate zilele, dându-mi speranța că va fi o zi bună pentru scăldat. Stăteam cocoțat pe acoperișul unei case vechi, împreună cu un prieten, Tudorel, și priveam cerul albastru și senin...

Mă gândeam la zilele care se scurgeau liniștite, mă gândeam la niște evenimente care au avut loc cu puțin timp în urmă, mă gândeam la DUMNEZEU !... Deodată, am văzut un chip de bătrân care se profila pe cerul albastru ! Imaginea a persistat un timp, apoi a dispărut...

— Ai văzut ? I-am întrebat pe Tudorel.

— Da ! Ce a fost asta ?

— Nu știu !... Gândește-te la trei dorințe !

— M-am gândit ! Gândește-te și tu !...

Doream să mă duc la gârlă și să mă scald, doream apoi să merg la pădure, doream să fie o zi de neuitat... După ce ne-am spus dorințele, Tudorel coborî de pe acoperiș și plecă acasă... Am mai stat puțin, am coborât de pe acoperiș și am început să mă gândesc cum să-mi petrec ziua într-un mod cât mai agreabil...

" Cel mai important lucru pe ziua de azi este să o înduplec pe tanti Angela să-mi dea voie să mă duc la gârlă și să mă scald !... Dar cum să fac ? Mai întâi să mă duc la Tudorel !... "

L-am găsit discutând cu Sandu, un alt prieten...

— Măi băieți, le-am întrerupt eu discuția, nu știu cum să fac să o înduplec pe tanti Angela să mă lase să merg la gârlă ! Și apoi, nu știu cum să fac să mă împac cu Gică, prostul ăla cu care m-am bătut ieri...

— Ce crezi că prostovanul ăla, vrea să se împace ? replică Sandu. Îți răcești gura de pomană !

— Ai dreptate, hai să mergem la tanti Angela și să îi spunem și voi că vom merge împreună să ne scăldăm ! Poate că așa o să-mi dea voie...

Ne-am încolonat și ne-am dus la tanti Angela, pe care am găsit-o măturând prin curte...

— Tanti Angela, am început eu discuția, nu-i așa că îmi dați voie să merg la gârlă cu Tudorel și cu Sandu ?

— De ce mergeți la gârlă ? se răsti tanti Angela.

— Mergem să ne scăldăm ! Hai, vă rog eu frumos !

— Te las, bine, dar nu pleci mai devreme de ora paisprezece, ai înțeles ? Și nu vei sta mai mult de patru ore !

Am plecat bucuros... Dar ce să fac până la ora paisprezece ?

— Ce să facem ? întreabă Tudorel. Hai să jucăm șeptica !

Am început să jucăm șeptica, un joc foarte răspândit, cu niște cărți de joc vechi și unsuroase... După ce am jucat vreo oră și jumătate, am aruncat cărțile plictisiți și am început să ne uităm după... muște...

— Of, ce să facem noi acum ? se văită Tudorel.

Am început să jucăm fotbal cu o minge spartă, dar ne-am plictisit repede. Apoi am început să citim un ziar vechi de o săptămână, însă nervii și plictiseala ne-a făcut să mototolim ziarul și să-l azvârlim.

În sfârșit, după vreo două ore de așteptare, am pornit spre gârlă... Însă mai mult săream, ca vrăbiile, fiindcă era o căldură grozavă, iar din pământ, din țărână, parcă țâșneau limbi de foc, parcă ieșea fum și ne ardea tălpile cumplit ! Cu chiu cu vai, am ajuns la gârlă și ajungând aici, ne-am aruncat ca niște broaște în apă !

Am început să ne zbenguim, să ne bălăcim, să ne jucăm, să țipăm... Deodată, am ajuns aproape de o vâltoare care ne-a atras fără putință de scăpare ! Ne-am zbatut, ne-am luptat cu apa, dar în zadar ! Vâltoarea ne atrăgea, ne absorbea... Aproape că am leșinat, dar am apucat să văd un chip de bătrân care venea spre mine !... Era chipul pe care îl văzusem dimineața pe cer !...

Apoi, ceva nedefinit, o forță, m-a scos din vâltoare ! Am văzut că și Tudorel și Sandu erau și ei salvați de aceeași forță nevăzută... Apoi, chipul bătrânului a dispărut... Cu chiu cu vai, am reușit să ieșim din acea zonă periculoasă și să ne îndreptăm spre mal...

— Tudorele, ai văzut ?... Ai văzut chipul ?... L-ai văzut și tu Sandule ?...

— Da, l-am văzut, au strigat în același timp Sandu și Tudorel.

— Mai vrei să te scalzi, Tudorele ? l-am întrebat tremurând încă de emoție...

— Nu ! Ajunge pe ziua de azi !

— Bine, atunci, hai să facem o plimbare prin pădure ! le-am propus eu lui Tudorel și lui Sandu.

— Nu, mai bine să mergem acasă, strigă Tudorel.

— Ce, îți este frică de pădure ? l-am întărit eu.

— Bine, și așa nu avem ce pierde ! a fost de acord în cele din urmă Tudorel.

— Bineînțeles, intră în discuție și Sandu, vom culege flori, cătină...

Și așa, după năzdrăvănia asta, am traversat din nou, pe la "cotul cel mic", unde apa ajungea până la genunchi și ne-am îndreptat, spre pădure. După câteva minute de marș neîntrerupt, am intrat în pădure... Înmărmuriți, treceam pe lângă copaci, pe lângă arbuști, pe lângă lăstari, pe lângă flori, care parcă ne urau bun venit ! Iar păsările ne însoțeau cu cântecul lor deosebit...

Am tot mers, până când am ajuns într-un loc plin cu flori frumoase și parfumate...

— Eu zic să ne așezăm și să stăm un pic, spuse Sandu.

— Bine zici, am spus, sunt puțin obosit...

Ne-am trântit pe o porțiune de pământ... A trecut un timp și am absorbit cu toată ființa, acea pace, acea liniște, acea atmosferă binefăcătoare...

La un moment dat, am zărit apropiindu-se de noi, un bătrân însoțit de niște îngeri... Bătrânul se așază lângă noi...

— Dumneavoastră sunteți bătrânul pe care l-am văzut pe cer, dimineața ! Dumneavoastră ne-ați salvat ! Era să ne înecăm, dar dumneavoastră ne-ați scos din vâltoare ! Spune și tu, spune Tudorele, nu este așa ?

— Ba da, ba da ! Așa este ! Puteți să... zburați ? strigă Tudorel entuziasmat.

— Măi băieți, grăi blând bătrânul, eu pot să fac multe ! Da, pot să zbor !...

— Și cum faceți asta ? întrebă surprins, Sandu.

— Asta nu pot să spun ! grăi liniștit bătrânul.

Apoi se adresă însoțitorilor săi...

— Hei, îngerilor ! Faceți coroane și apoi dansați !

Îngerii au început să culeagă flori, apoi au împletit coroane și în cele din urmă și-au pus coroanele pe cap... Trei îngeri ne-au pus și nouă coroane de flori pe cap...

Apoi ne-au încercuit și au început să danseze în timp ce păsările cântau...

Era ceva feeric, ceva ce nu se poate descrie...

Deodată, apăru o sferă de lumină care se apropie de noi. Bătrânul făcu un semn, iar îngerii s-au oprit din dansat și s-au îndreptat spre sfera de lumină, dispărând în interiorul acesteia... Apoi, bătrânul ne-a spus...

— *Să aveți grijă de voi băieți și să nu uitați că minunile au loc în fiecare zi, în fiecare moment, dar trebuie să fiți pregătiți să primiți minunea în sufletul vostru ! Cine nu este pregătit să primească minunea, nu o va vedea niciodată ! Niciodată minunea nu se va produce pentru cineva care nu are sufletul deschis ! Fiți generoși, fiți deschiși, fiți pregătiți și veți avea parte de minuni în fiecare zi !...*

Bătrânul ne salută și apoi zbură spre sfera de lumină și se contopi cu ea... După un timp, sfera de lumină se ridică și pluti o vreme, apoi zbură, deveni din ce în ce mai mică și dispăru în cele din urmă...

— *Ce a fost asta ? strigă Sandu.*

— *Nu știu ! am răspuns. Hai să mergem !*

Curând însă, noaptea se așternu peste frumoasa și misterioasa pădure...

Îngrijorați, ne-am grăbit să ieșim din acel loc, dar ne împiedicam de fiecare ciot, ne zgâriam, ne loveam de copaci... Obosiți, îngrijorați, ne-am așezat pe niște buturugi...

— *Ne-am luat după capul tău, că eu am zis să mergem acasă, dar tu nu ai vrut, strigă Tudorel.*

— *De ce nu ai plecat ? Te crezi așa de deștept ! am replicat. Nu mai plânge ca un copil de grădiniță, hai să încercăm să ieșim din pădure !*

Am pornit din nou prin întunericul nopții... Spaima ne cuprindea încet, încet, dar, cu toate astea, mergeam tot înainte, pipăind ca niște orbi, fiecare copac, fiecare lăstar, fiecare arbust... Deodată, am zărit o lumină, ceva ca o făclie, care plutea în fața noastră și ne permitea să vedem calea, iar alături, era chipul bătrânului, blând, zâmbitor... Bătrânul ne spunea să urmăm lumina, să nu ne fie teamă, ne spunea că va fi bine ! În cele din urmă am ajuns la marginea pădurii... Lumina a dispărut... Apoi, a dispărut și chipul bătrânului, dar mai înainte de asta, ne-a urat drum bun și ne-a îndemnat să nu încetăm niciodată să primim minunea în sufletele noastre !... Am continuat să mergem și am ajuns la gârlă... Vântul a început să sufle, pe cer apăruseră nori... După un timp, fulgere mari, însoțite de tunete, ne-au orbit și ne-au asurzit. Apoi, a început ploaia, o ploaie torențială, parcă fără sfârșit !... Am fugit înfricoșați, însă pământul devenise alunecos, astfel încât cădeam, ne ridicam și iar fugeam, până când am ajuns la "cotul cel mic"... Am traversat cu greu apa involburată și am fugit din nou cuprinși de o panică de nedescris !... Am tot fugit așa și pe la miezul nopții, am ajuns acasă, uzi learcă, înfomețați, înfricoșați, înfrigurați... I-am găsit pe tanti Angela și pe unchiul meu, Culai, îngrijorați, nervoși... Unchiul strigă la noi...

— *Bine măi obraznicilor, unde ați stat până acum ?*

— *Ce ți-am spus eu ție, Costele ? Ți-am spus să nu stai mai mult de patru ore, nu ți-am spus așa ?*

— Stați să vedeți, tanti Angela, am răspuns eu spășit... Am fost la gârlă, ne-am scăldat, era aproape să ne înecăm, dar ne-a salvat un bătrân, pe care l-am văzut și dimineața, pe cer !... Apoi am fost la pădure și acolo l-am văzut din nou pe bătrân !... Am văzut și o lumină și îngeri, care ne-au împletit coronițe din flori și apoi îngerii au dansat ! Bătrânul ne-a spus că minunile există, dar trebuie să credem, altfel acestea nu se vor produce niciodată ! Apoi s-a lăsat noaptea și ne-am răătăcit... Noroc că a apărut o lumină care semăna cu o făclie și iar a apărut bătrânul care ne-a scos din pădure ! Apoi a început ploaia și am fugit și am ajuns acasă ! Nu este așa Tudorele ? Nu este așa Sandule ?...

— Așa este ! Așa este ! strigă Tudorel și Sandu în același timp.

— Aiurea, eu cred că au fost vise ! strigă unchiul.

— Nu, nu au fost vise ! am strigat disperat. Uite coronița ! Arătați și voi coronițele, Tudorele și Sandule !

Am scos coronițele de pe cap și le-am arătat. Unchiul a privit coronițele, dar a spus neîncrezător...

— Tot nu cred ! Nu cred ! Ați împletit coronițele de flori, ați uitat de ele, apoi ați adormit și ați visat ! Ați visat un bătrân pe cer, apoi îngeri, apoi coronițe, apoi tot felul de minuni !... Nu este așa că a fost un vis ?...

Eram atât de obosit, încât nu am mai răspuns... Nu puteam să mai continui discuția, așa încât, pur și simplu am adormit, iar în vis mi-a apărut chipul bătrânului, un chip blând, care îmi zâmbea binevoitor... >>

Anii au trecut de atunci, multe alte evenimente au avut loc, pădurea aceea a fost în mare parte tăiată, Cricovul și Prahova, parcă s-au îngustat, iar Culai, unchiul meu, a murit... Multe alte întâmplări le-am uitat... Dar chipul de pe cer, chipul bătrânului, nu l-am uitat ! M-a însoțit pe parcursul vieții mereu... Mereu același chip blând, binevoitor, un chip de bătrân înțelept, care mă îndemna mereu...

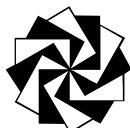
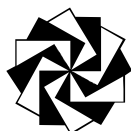
" Să crezi în minuni ! Minunile există, au loc în fiecare zi, dar numai pentru cei ce vor să le primească în sufletul lor ! Să nu te întrebi de ce apar, să nu te întrebi cum apar, doar atât, să-ți deschizi sufletul ! Și minunile vor veni și va fi bine !..."

Încă mai păstrez coronița de flori... Florile s-au veștejit, însă, chiar așa, veștede, sunt tot frumoase și parfumate !... Câteodată mă întreb... Cine a fost bătrânul ? Ce a vrut ? Cum a fost posibil să se arate pe cer ?

Ei bine... a fost poate o închipuire, a fost poate un vis, a fost poate o trăire, a fost poate ceva real... Ceva a fost, dar nu mai știu ce... Îmi place să cred că a fost o minune... În definitiv, întreaga lume este o minune...

Pe de altă parte, singurul lucru de care poți fi sigur este SCHIMBAREA...

Ziua de mâine va fi altfel decât ziua de azi... Iar mâine, poate că va fi o zi... minunată... De ce nu ?...

Texte in limba engleză / Traducerea in limba engleza este orientativa...

TEXTS IN ENGLISH

English translation is indicative ...

SUBJECTIVE REALITY

FOREWORD

Many times I wondered what is reality? What is consciousness? I realized that reality, even if unconsciously (or out of consciousness) is pointless ... Reality is nothing, unless the same time ... something to bring, to appreciate, to reflect, in other words, if there is nothing there reality and consciousness! ... Ultimately, reality without conscience is only half of a whole ... It is like a computer that has only the physical component (memory, processor, keyboard, monitor), but not at the same time, and a software system with which to work!

Only reality there is full and conștița together form! ...

Subjective realities arising from different objectives and different realities consciousness ... But subjective realities can also result from an objective reality changing, changing meeting with a conscience ... Well, we tried to present some facts that may be subjective, I thought, as strange as objective reality. I hope to be able to some extent ...

In the words of an anonymous ...

"Objective reality is the same for all people, at a time, while subjective realities are many, are so many, many sentient beings exist in this universe."

Well,

Dr. Chim. Constantine Borcia,

1986 – 2011

AN UNUSUAL SHOW

"Look inside yourself: where you find good source, wellspring, but relentlessly digs."
Marcus Aurelius

On all radio and television to announce a new show, which will attract an unusual show, organizers said, thousands and thousands of people ...

"Ladies and gentlemen, the announcer shouting, you will see a tremendous show, the actors will fight to the death! In Lainici Arena, will face first, twenty trained monkeys who will lead a group of twenty cars and a hundred criminals, robbers, rapists of the most odious, imprisoned with a prison regime of the harder! ... criminals will be left in the lurch, being dressed in red color terribly angry monkeys ... These cars will lead to criminals and will hit in full. The only chance of escape and release is that they, the criminals that is, run, run continuously to avoid the bouncing cars ...

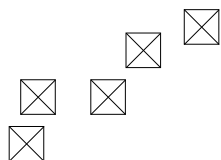
If they have luck, stamina, skill, they may be able to survive until the ends of cars and gasoline in tanks until the monkeys will faint from fatigue ... Even when cars will stop for lack of fuel, monkeys, armed with batons, with the mace, the sword, will pursue the criminals and seek to kill them! If they manage to escape, after all these tests will be released! But chances are extremely small, almost non-existent in fact! Come, come to this great show! "

And returning to the ad announcer on radio and television, and many posters had appeared on the poles with the same message ... I wanted to attend this show and surprised by this idea ... I was not decided whether to condemn or approve of such a "show "but, as local authorities and approved the court, I was quiet ...

Finally came the day of the show ... A lot of people took huge storm Lainici Arena ... With shriek with woe I found a place in the stands and waited ... the start of the show opening, a fanfare and a group of young, present a successful music and dance show ... Then, in the vast arena appearance occurred in the stands cheering the motor car driven by trained monkeys. Announcer announces the commencement of the performance, after which he entered the arena group of thugs dressed in red suits ... criminals fleeing terrified as cars drove monkeys with amazing accuracy ... The first victims were a few criminals, less skilled ... have not been removed the arena, but were left where they were ... After an hour were still alive, about thirty thugs, but cars and fifteen of the twenty been complete its petrol tank and stand still ... After another half an hour were still alive cars remaining seventeen criminals and stood motionless for lack of gasoline, but one car that continue to pursue the remaining monkeys descended from criminals ... no fuel remaining cars and armed with mace, swords, clubs, rushed towards criminals . They, exhausted, trying to avoid contact with the monkeys attacked him furious ...

At one point, one of the criminals had managed to catch a monkey and a disarming, taking his mace, and then, with precise strikes, killing monkey ... monkeys observing it rushed at him ... There was an amazing fight ... Many monkeys were killed, but the killer was finally killed ...! Meanwhile, another killer machine to get on the right to continue to move, manage to kill the driver is the monkey, climbs into the car and headed full speed towards a group of six abandoned cars ... There was a strong collision then a tremendous explosion ...

Then monkeys and killers fled flames crazy ... And we in the stands, panic, yelling, trampled us, we pressed ... It was an infernal racket! After a while, I lost consciousness and I was in a coma for a long time ... When I returned I was in hospital I learned that this so-called "performance" had been more than two thousand victims! ... And, strangely, but the media and the authorities, instead condemn this odious crime, "... praised the organizers for such a show idea and pledged full support to organize a new ... this" show "! After four months, even begun preparations for it ... And yet he never took place because the monkeys selected to drive cars, have refused to participate! They rather preferred to commit suicide ...! Peak oddity was the fact that, after the monkeys were replaced by people from driving cars, these cars that have not worked, "refusing" to participate in the show though! ... Show how things were and had not place to the outrage organizers and killers who were to participate in the show, were killed when a cliff collapsed into the bus carrying them ...

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;

Facultatea de Fizică - Universitatea București – 1986;

doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecție):

BORCIA, C : - "Viața mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ȘI "Destinul vieții în Univers" (Anexa: Moartea și supraviețuirea), regie proprie, ISBN 973-0 - 03143 - 3, București, România, **2003.**

BORCIA,C., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May* **2004.**

BORCIA,C.: "Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"-IPSI,Venice, **2004**, Curierul de Fizica, Nr. 53, iunie **2005.**

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcție de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, București, octombrie, **2004.**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie", București, **2005.**

BORCIA, C : "Moartea și supraviețuirea – între certitudine și ipoteză", București, **2005.**

BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică și poezii existențiale)", Editia semnal, Editura Printech, București, Romania,

ISBN (10) 973-718 – 521 – 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA,C: "Chemarea stelelor (poezii existențiale și însemnări)", Editura Printech, București, România, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA,C: "Tentatia Necunoscutului (proză științifico fantastică)" Editura Printech, București, România, ISBN 978-606-521-464-4, **2009**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Moartea și supraviețuirea – între certitudine și ipoteză", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINUL VIEȚII ÎN UNIVERS (ESEU ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

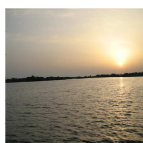
BORCIA, C : "DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITATEA CUNOAȘTERII (REFLECȚII)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICȚIUNI)", Editura Printech, București,

ISBN 978-606-521-620-4, **2010** **BORCIA, C :** "UNIVERSUL, VIAȚA. CONȘTIINȚA - ÎNTRE ADEVĂR ȘI ILUZIE (PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-672-3 , **2011**

BORCIA, C : „SOCIETATEA FĂRĂ PRINCIPII (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE), Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003**.

BORCIA, C: GEORGESCU I. IULIA - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",
The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May 2004.

BORCIA, C., : - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", *IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, 2004, Courier Physics, no. 53 June 2005*.

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN (10) 973-718 -521- 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:"Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA, C:"Temptation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN 978-606-521-464-4, **2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)", ", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

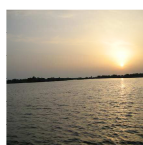
BORCIA, C : "*BEYOND THE EPHEMERAL WORLD* (FANTASTIC PROSE), Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITY KNOWLEDGE (Reflections)" - Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)", ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

BORCIA, C : "UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS – BETWEEN TRUTH AND ILLUSION (FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-672-3, **2011**

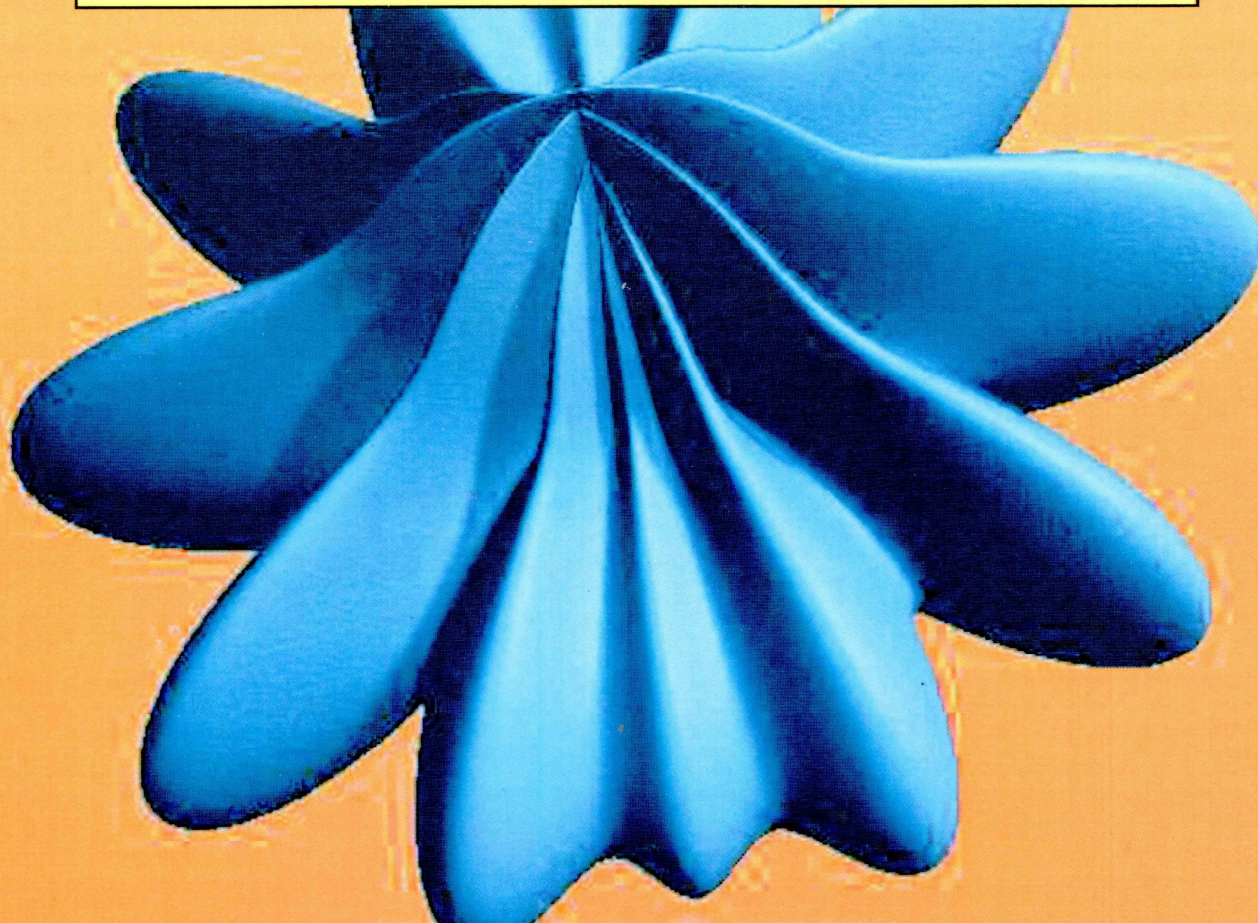
BORCIA, C : "SOCIETY WITHOUT PRINCIPLES (THE HUMOUR AND THE ABSURD SKETCH)", Printech publishing house, Bucharest , ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

Alte cărți

- ⇒ "Moartea și supraviețuirea - între certitudine și ipoteză" – eseu
- ⇒ "Chemarea stelelor" - proză fantastică, poezii existențiale și însemnări
- ⇒ "Societatea fără principii" – scenete umoristico-absurde
- ⇒ "Tentația necunoscutului" – proză științifico-fantastică
- ⇒ "Universuri imaginare" – ficțiuni
- ⇒ "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie" - eseu științifico-fantastic
- ⇒ "Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde
- ⇒ "Dincolo de lumea efemeră" – proză fantastică
- ⇒ "Destinul vieții în Univers " – eseu științifico-fantastic
- ⇒ "Diversitatea cunoașterii" – reflecții
- ⇒ "Locuitor în lumea viselor" – ficțiuni
- ⇒ "O lume fascinantă" – schițe umoristice
- ⇒ "Universul, viața, conștiința - între adevăr și iluzie" – proză fantastică, însemnări, ipoteze

" Să crezi în minuni ! Minunile există, au loc în fiecare zi, dar numai pentru cei ce vor să le primească în sufletul lor ! Să nu te întrebi de ce apar, să nu te întrebi cum apar, doar atât, să-ți deschizi sufletul ! Și minunile vor veni și va fi bine !... "

ISBN 978-606-521-713-3

978-606-521-713-3